

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Jeg vil gerne sige tak for den meget positive modtagelse fra alle ordførernes side. Det er en stor glæde for de frie skoler at vide, at Folketinget værdsætter det store arbejde, der bliver gjort.

Der bliver både tale om et medansvar og en bidragspligt for kommunerne og amterne. Vi opnår også en langt større retfærdighed, fordi alle efterskoleelever over det ganske land får det samme grundtilskud, og det tror jeg at alle Folketingets partier vil se frem til med stor glæde. Jeg håber også på en positiv og hurtig udvalgsbehandling, så lovforslaget kan træde i kraft den 1. januar 1993.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 266:

Forslag til lov om oprettelse af et transportråd.

Af trafikministeren (Ikast).
(Fremsat 8/4 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Agnete Laustsen (KF):**

Da mit partis ordfører, hr. Fischer, ikke kan være til stede, skal jeg gøre nogle bemærkninger til lovforslaget.

Trafikministeren gør i bemærkningerne til forslaget opmærksom på, at vor forskningsindsats inden for transportområdet har været beskednen, både i forhold til forholdene inden for andre sektorer og i forhold til indsatsen i andre

lande. Da vi samtidig ved, at vi ikke blot her i Danmark, men også internationalt bliver stillet over for stadig stigende krav til trafikken både energimæssigt, miljømæssigt og sikkerhedsmæssigt, er det vigtigt, at vi er med i såvel forskning som udvikling på dette vigtige område. Det er derfor glædeligt, at alle partierne bag finansloven står sammen om dette forslag om at danne et transportråd, som ikke blot skal koordinere, men også selv medvirke til at belyse og støtte initiativer på transportområdet.

Rådets 6 medlemmer får næppe nogen nem opgave, når de mange ønsker om igangsætning og udbygning af forsknings- og udviklingsopgaver skal prioriteres, og jeg finder det i den forbindelse væsentligt, at det er rådet selv, der skal have det endelige ansvar for prioriteringen af støtten m.v. Jeg ved ikke, om de 20 mio. kr., der årligt er afsat på finansloven, også skal dække honorar til disse særlig sagkyndige medlemmer eller æren og opgavernes kompleksitet er tilstrækkelig belønning, men det kan ministeren måske oplyse.

Jeg ved heller ikke, om 20 mio. kr. årligt er nok til denne store opgave, og i hvilket omfang man agter at inddrage udenlandsk forskning. Det er jo givet, at vi her befinder os på et meget internationalt område, hvor vi i høj grad kan drage nytte af både andres erfaringer og eventuelt større ressourcer. Også på det hjemlige område bliver der behov for koordination, og jeg vil derfor gerne spørge ministeren, hvor f.eks. Rådet for Større Færdselssikkerhed og Rådet for Trafiksikkerhedsforskning vil blive placeret i forhold til Transportrådet, herunder om de eventuelt skal have fælles sekretariat.

Vi kan fra konservativ side varmt støtte forslaget, og vi håber, at ministeren er i stand til at udpege nogle velegnede og velkvalificerede medlemmer, både til selve rådet og til repræsentantskabet – personer med mod på opgaven og evne og vilje til at påtage sig det ansvar, der følger med.

Tommy Dinesen (SF):

SF var ikke med i finanslovforliget, vi stemte som bekendt imod finansloven, men vi synes, at det foreliggende forslag er udmærket.

Jeg forstår det også således – og det er vel noget nyt her i Folketinget – at når der lægges op til, at Trafikudvalget i fremtiden godt kan

[Tommy Dinesen]

sætte nogle undersøgelser i gang, går jeg ud fra, at det er på baggrund af den kritik, der bl.a. fremkom fra SF og De Radikale, da vi sidst diskuterede Øresundsforbindelsen. Det var umuligt for de partier, der var imod de faste forbindelser, at fremlægge nogle prognoser og tal, herunder økonomiske beregninger, hvorimod partierne bag de faste forbindelser har bedre mulighed for at fremskaffe disse oplysninger. Derfor mener vi, det er godt, at dette forslag om oprettelse af et transportråd kommer frem, og det er også udmærket, at man erkender i bemærkningerne, at vi ikke har haft nogen særlig forskning på området i mange år.

For nylig fremgik det af en artikel i ugebladet Ingeniøren, at de tal, der bl.a. ligger til grund for vejbyggeriet, stammer fra nogle gamle prognoser. Også derfor mener vi, at det er godt, at vi nu får et transportråd, så man kan komme i gang med nogle ordentlige undersøgelser. Så vi støtter forslaget fuldt og helt.

Arne Melchior (CD):

Når der er anledning til det, plejer jeg at forsvare den såkaldt tomme sal mod angreb, og jeg har et mægtig godt forsvar for, at den er, som den plejer at være. Jeg vil nok sige, at i dag er der nogle, som jeg ellers vil påstå altid er her, der heller ikke er her. Om det så måske skyldes feber på andre politiske områder eller ligegyldighed over for forslaget, kan jeg selvfølgelig kun gætte mig til.

I CD har vi ingen feber, heller ikke i anledning af dette forslag. Jeg skal selvfølgelig støtte det, det er jeg på forhånd forpligtet til, og jeg giver det da alle mulige ønsker om held og lykke med på vejen. At vi ikke jubler over det i CD – og jeg tror heller ikke, at ret mange andre får lejlighed til at juble over det – er så en anden ting. Jeg synes, der findes råd nok på transportområdet. Der fandtes jo engang en planlægningsafdeling i Ministeriet for Offentlige Arbejder eller Trafikministeriet, men det er lykkedes visse kræfter i ministeriet at smadre den, og man har så brug for et andet organ til at lave en hel del af det, som den rigeligt og rimeligt skulle kunne lave under en kompetent ministers ledelse og efter hans nærmere anvisninger og behov.

Men herren befalede og millionerne med. Det skal da nok gå godt. I værste fald gør det ikke nogen særlig skade. I bedste fald kan der komme nogle gode initiativer.

Skal jeg endelig komme med en mere detaljeret kommentar, skal det være til punkt 6 i bemærkningerne, der ligesom en af paragrafferne redegør for sammensætningen af de syv personer, der skal sidde i selve rådet. Der tales om beslutningskompetence, og at den skal være så enkel som muligt. Jeg går ud fra, at det kun er beslutninger vedrørende rådets eget arbejde og ikke nogen som helst beslutninger derudover. De træffes andetsteds. Derfor er det nok i nogen grad begrænset, hvilke fremragende folk der vil ønske at sidde dér. Men at syv personer skulle kunne dække alle de områder, der er beskrevet i punkt 6, kan man selvfølgelig undre sig over, men det lykkes såmænd også nok for en behændig minister. Så det skal nok gå godt.

Vi skal ikke gøre knuder, og det må gerne blive vedtaget i indeværende samling, så det kan komme i gang. Og vi vil da se frem til 1996, hvor der er lovet en vurdering af, hvad det har ført til.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Det Radikale Venstre kan uden de forbehold, vi hørte for et øjeblik siden, tiltræde lovforslaget.

Det har selvfølgelig sin baggrund i, at det var Det Radikale Venstre, der fremkom med ideen om at oprette et sådant transportråd. Vi er helt tilfredse med den udformning, det har fået.

Der er måske et par enkeltheder vedrørende forholdet mellem Trafikministeriet og Miljøministeriet, kompetence vedrørende udpegnings af medlemmer osv., som vi kan drøfte videre i udvalget.

Men ellers må vi sige tak til. Det borger for en bred opslutning om et godt radikalt forslag.

Kofod-Svendsen (KRF):

Også Kristeligt Folkeparti slutter op om dette lovforslag. Vi gør det, dels fordi det er et led i den indgåede aftale om vores finanslov, og dels fordi vi synes, det er et klogt og fornuftigt forslag, som vi gerne lægger stemmer til.

Helge Mortensen (S):

Jeg vil gerne undskylde over for de øvrige ordførere, at jeg bragte lidt forvirring i taler-rækken.

Vedrørende det fremsatte lovforslag vil jeg sige, som andre også har været inde på, at vi

[Helge Mortensen]

her arbejder med udmøntningen af finanslovaftalen, en udmøntning, der først og fremmest tager udgangspunkt i at imødekomme nogle af de områder, der er nævnt i transporthandlingsplanen. Det gør vi med nedsættelsen af dette transportråd. Der er ingen tvivl om, at vi hermed vil få en bedre kvalitet i problemformuleringerne vedrørende de transportmæssige forhold og dermed også en bedre kvalitet i beslutningerne i fremtiden.

Jeg kan tilsige en hurtig og velvillig udvalgsbehandling.

Ole Donner (FP):

Fremskridtspartiet kan ikke støtte ministere ns forslag om oprettelse af et transportråd. Det er et ambitiøst forslag, der skal skabe en strategisk og tværgående viden, som ser transportbehovene og deres opfyldelse i relation til den internationale udvikling, energi, miljø og livskvalitet. Bedre og smartere kan det næsten ikke skrives.

Som det er blevet sagt her fra talerstolen, er det et led i finanslovførliget, at der skulle oprettes et sådant råd. Det bærer præg af, at det bare er blevet strikket sammen, fordi man nu engang har lovet at gøre det.

Der skal udpeges en bestyrelse og et stort repræsentantskab – der står ikke direkte, hvor mange der skal være i repræsentantskabet, men det bliver formentlig noget a la naturgas-selskaber osv., hvor man samler en bunke mennesker, og så sætter man 10 mio. kr. af i år og 20 mio. kr. fremover. For at det ikke skal gå helt skidt, er det rådet selv, der træffer beslutning om, hvilke opgaver det vil påtage sig, og hvordan det vil prioritere dem. Det kan næsten ikke gøres mere løst.

I Fremskridtspartiet mener vi selvfølgelig, at det er i orden, at der forskes inden for trafik- og transportområdet, men man kunne jo bare lave nogle bestemte opgaver og kommissorier og få private firmaer til at løse sådanne opgaver eller komme med forslag vedrørende områder, som man ønsker fremmet, eller undersøgelser, man ønsker foretaget. Når det så er overstået, betaler man regningen, og så har man ikke flere mennesker siddende og dykke i sådanne ting her.

Med dette forslag bygger man et bureaukratisk råd op, som er fuldstændig unødvendigt, og vi må derfor på det skarpeste afvise lovforslaget.

Trafikministeren (Ikast):

Jeg vil gerne takke for de positive tilkendegivelser, der er fremkommet her i dag. Hr. Ole Donners tale overraskede mig ikke, men jeg vil alligevel sige tak til dem, der har været med til at udforme ideen bag dette råd.

Det er jo meget mere internationalt, end hr. Ole Donner sidder og tænker på. Når man ser, hvor mange penge der bruges i udlandet til forskning vedrørende transport- og trafikproblemer – og der vil blive brugt endnu flere penge i de kommende år – så synes jeg, det er lidt bagstræverisk at sige, at det slet ikke har noget formål. Jeg synes tværtimod, vi skal sige tak, fordi vi i trafikens glade verden har fået denne mulighed for at gennemføre en forskning netop på et område, som har været underdoseret.

Regeringen er enig i, at der behøves forskning, og at der skal gøres en udviklingsindsats inden for transportsektoren – ikke mindst i samarbejde med andre forskningsorganer i EF og i de nye lande i øst – således at vi kan få en sammenhængende forskning og den bedste mulighed for at bruge vores penge rigtigt.

De udfordringer, vi møder, drejer sig bl.a. om fremkommeligheden i det nye Europa, om kapaciteten i hele transportsektoren, om fordelingen mellem de forskellige transportmidler og om hele den miljøpåvirkning, der vil være i det kommende samfund, og det energiforbrug, vi må forvente med den udvikling, der i øjeblikket er i gang.

Det er også vigtigt, at vi, når det drejer sig om persontrafikken, er opmærksomme på hensynet til de svage trafikanter, herunder de handicappede. Vi har her i Danmark gjort en hel del, men vi kan sandelig også lære meget fra udlandet netop på dette område, og jeg tror, vi kan lære udlandet en del med den udvikling i forskningen, som vil komme, når vi har fået dette op at stå. Det er en stor udfordring, og jeg glæder mig til at gå i gang med den.

Hr. Bilgrav-Nielsen var inde på forholdet mellem Trafikministeriet og Miljøministeriet og udpegning af medlemmer til rådet. Jeg synes, vi skal tage det op i udvalget og diskutere det nærmere dér, således at vi kan få forslaget afrundet helt.

Hr. Arne Melchior var inde på beslutningskompetencen for rådet. Også dette spørgsmål vil jeg foreslå at vi tager op i udvalget, således

[Trafikministeren]

at der ikke opstår misforståelser her i det lange løb.

Jeg vil gerne til fru Agnete Laustsens spørgsmål om de to nuværende trafikråds eksistens sige, at det er således, at de to råd i dag arbejder meget selvstændigt. Der skal selvfølgelig være et tæt samarbejde de to råd imellem, men vi fastholder, at de i hvert fald indledningsvis skal have sekretariater hver for sig.

Jeg håber på et særdeles godt samarbejde også med Folketinget om at få det færdiggjort. Er der ting, som de enkelte partier ønsker ændret eller nærmere præciseret, så glæder jeg mig til samarbejdet om det i udvalget.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Det lød på trafikministeren, som om jeg skulle have sagt, at der ikke var noget formål med dette råd, og at det ikke var nødvendigt at forske i transport.

Hvis det var det, ministeren mente, vil jeg gerne gentage, at jeg synes, det er et ambitiøst forslag. Jeg nævnte også, at der stod en hel masse i indledningen om, hvilke opgaver rådet skulle have. Formålet med lovforslaget synes jeg er meget fint, og vi går også i Fremskridtspartiet ind for, at der skal forskes i disse opgaver. Men forskellen på regeringen og Fremskridtspartiet er jo – og det kan vi så slå fast endnu en gang – at regeringen ønsker flere offentligt ansatte på fuld tid og vi ønsker færre offentligt ansatte. Regeringen ønsker at bruge et permanent beløb på 20 mio. kr. om året til denne opgave; Fremskridtspartiet ønsker at bruge de penge, der er nødvendige til formålet, og det må for min skyld godt være mere end 20 mio. kr. på ét år og så måske 0 kr. det følgende år. Det, vi er modstandere af, er, at man ned-sætter et permanent råd og et repræsentantskab, som bare sidder, og som har kompetence til selv at finde på deres egne opgaver.

Men jeg er glad for, at ministeren indledte med at sige, at ministeren ikke var overrasket over Ole Donners indlæg, så jeg tror, vi forstår hinanden alligevel.

Trafikministeren (Ikast):

Jeg er glad for, at hr. Ole Donner og jeg en gang imellem kan finde hinanden her i denne sal, også selv om vi går imod hinanden.

Jeg vil gerne sige, at det er private, der skal lave forskningsopgaverne og forske. Jeg har sandelig ikke tænkt mig at ansætte flere mennesker ud over den meget snævre sekretariatsbistand, der skal være for rådet og repræsentantskabet.

Men med hensyn til disse forskningsopgaver er det slet ikke så let, som hr. Donner siger, idet vi ikke har et normalt samlet forskningsmiljø af større omfang på trafikområdet. Vi har noget forskellige steder her i København og noget forskellige steder i Jylland. Men at få samlet og opbygget det forskningsmiljø, som passer til dansk trafik og dansk transport, glæder jeg mig for så vidt til, og der skal ikke ansættes andre end de ganske få mennesker i sekretariatet.

For så vidt angår de 10 mio. kr. i år og de 20 mio. kr. de følgende år vil jeg gerne sige til hr. Ole Donner, for at han ikke skal blive nervøs og ikke kunne falde i søvn i aften, at ministeren ikke bruger en krone mere end nødvendigt. Og bruger ministeren kun 18 mio. kr. et år, vil det være en glad minister også dér.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Ole Donner: spm. nr. S 621, 678, 679 og 683

Kim Behnke: spm. nr. S 630 og 688-690

Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 635, 674, 675, 694, 709 og 710

Kirsten Madsen: spm. nr. S 647-649

Ahlmann-Ohlsen: spm. nr. S 651

[Formanden]

Kirsten Jacobsen: spm. nr. S 654 og 711
 Jytte Andersen: spm. nr. S 656, 729 og 730
 Poul Erik Dyrlund: spm. nr. S 664
 Svend Aage Jensen: spm. nr. S 671
 Niels Højland: spm. nr. S 672
 Ingrid Rasmussen: spm. nr. S 680 og 681
 Poul Andersen: spm. nr. S 682 og 712
 Hanne Thanning Jacobsen: spm. nr. S 684
 Henning Nielsen: spm. nr. S 685
 Lise Hækkerup: spm. nr. S 686
 Jan Petersen: spm. nr. S 687
 Lysholm Christensen: spm. nr. S 691
 Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 692
 Lilli Gyldenkilde: spm. nr. S 693, 701 og 715-719
 Holger K. Nielsen: spm. nr. S 695
 Tom Behnke: spm. nr. S 696
 Birthe Hansen: spm. nr. S 697
 Helge Sander: spm. nr. S 698
 Jørgen Estrup: spm. nr. S 725

Spm. nr. S 621

Til *justitsministeren* (13/3 92) af:

Ole Donner (FP):

»Hvorfor har ministeren administrativt bestemt, at ønskenummerplader ikke kan erhverves til køretøjer på gule nummerplader?«

Begrundelse

Spørgeren mener, at det er uhensigtsmæssigt, at man ikke kan erhverve ønskenummerplader til køretøjer på gule nummerplader, idet det netop er firmaer, der har mulighed for at reklamere ved hjælp af ønskenummerplader.

Spørgeren mener ligeledes, det er uhensigtsmæssigt, at turistbusser på hvide plader kan få ønskenummerplader, mens turistbusser på gule nummerplader ikke kan!

Svar (2/4 92):

Justitsministeren (Engell):

Spørgsmålet om, hvilke køretøjer der skal omfattes af ønskenummerpladeordningen, var fremme allerede under Folketingets behandling af lovforslaget om ændring af færdselsloven. Der henvises herved til besvarelse af Retsudvalgets spørgsmål nr. 19 af 20. februar 1991.

Det blev herunder oplyst, at ønskenummerpladeordningen i første række alene burde om-

fatte hvide plader til personmotorcykler og personbiler. Baggrunden herfor var, at der for andre køretøjers vedkommende findes særlige regler om udformningen af køretøjernes nummerplader (gule nummerplader og inddeling i særlige serier), og at der efter Justitsministeriets og Rigspolitichefens opfattelse ikke ville være noget stort behov for ønskenummerplader til sådanne køretøjer.

Rigspolitichefen har efterfølgende indstillet, at man i overensstemmelse med den tidligere tilkendegivelse over for Retsudvalget i første omgang lader ønskenummerpladeordningen omfatte de hvide plader til biler og motorcykler, da behovet for ønskenummerplader til køretøjer med gule plader må anses for at være lille. Dette skal sammenholdes med, at en udvidelse af ordningen til også at omfatte gule nummerplader vil kræve yderligere ændringer i Rigspolitichefens centrale motorregister. Dette vil så medføre meromkostninger, som man ikke har sikkerhed for at få dækket. I den forbindelse kan det oplyses, at de foreløbige erfaringer ifølge Rigspolitichefen ikke tyder på, at der er noget stort marked for gule ønskenummerplader.

Justitsministeriet vil overveje en udvidelse af ordningen til andre køretøjskategorier, såfremt der skulle vise sig grundlag for det.

Spm. nr. S 630

Til *landbrugsministeren* (16/3 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad er begrundelsen for, at ministeren ikke har søgt EF-dispensation, således at Kødbyen kan fortsætte?«

Svar (2/4 92):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Spørgeren refererer til de i 1991 og 1992 vedtagne direktiver om fersk kød og kødprodukter. Direktiverne indeholder de regler, der efter en overgangsperiode skal gælde for alle engros slagteri- og kødproduktvirksomheder i det indre marked med henblik på at beskytte den offentlige sundhed.

Kødbyen er en samling af individuelle virksomheder, der bl.a. foretager opskæring af kød og tilvirkning af kødprodukter. Hovedparten af virksomhederne er kun hjemmemarkedsgodkendte. Den omstændighed, at en kødvirk-

[Landbrugsministeren]

somhed er beliggende i Kødbyen, kan naturligvis ikke i sig selv begrunde, at virksomheden skal undtages for de indretningsmæssige og hygiejnisk-sundhedsmæssige krav, som gælder for tilsvarende virksomheder uden for Kødbyen.

Med de nye direktiver udvides som nævnt de hidtidige regler for eksportvirksomheder til også at gælde hjemmemarkedsgodkendte virksomheder. Som udgangspunkt vil der blive stillet samme krav til autorisation af virksomheder, til en hygiejnisk produktion og til veterinærkontrollen.

Direktiverne indeholder ikke nogen generel undtagelse for engroskødmærkede som Københavns Kødby. Derimod indeholder direktiverne visse bestemmelser, der vil kunne give lempelser til virksomhederne i Kødbyen.

Undtaget fra direktivernes krav er detailsalg, hvilket også omfatter salg til storkunder som restaurant, hospital, kantiner og lignende former for cateringleverancer. Denne regel vil betyde, at en stor gruppe virksomheder i Kødbyen slet ikke vil blive omfattet af de nye regler.

Direktiverne indeholder desuden visse dispensationsmuligheder, der vil være en hjælp for hjemmemarkedsvirksomhederne i deres tilpasningsfase. Små virksomheder, dvs. virksomheder med en opskæring af kød på under 3 t pr. uge eller en produktion af kødprodukter, der ikke har industriel karakter, vil være omfattet af lempeligere krav på en række områder. Det samme vil i en overgangsperiode være tilfældet for de virksomheder, der som følge af en større produktion skal opfylde direktiverne fuldt ud efter overgangsperioden, der udløber 1. januar 1996.

Mulighederne for lempelser for begge grupper virksomheder vedrører kravene til bygninger, deres indretning og produktionsudstyr, men ikke kravene til veterinærkontrol og hygiejnen i virksomheden og produktionen.

De nævnte direktiver åbner endelig mulighed for, at der i Den Stående Veterinærkomité kan fastsættes særlige betingelser for virksomheder, der er beliggende på engrosmarkeder. Kommissionen overvejer for øjeblikket forslag herom, som forventes især at ville angå fælles faciliteter for personale, dyrlægekontrol og lignende forhold, som ikke berører de indretningsmæssige krav til virksomhederne.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at det er hensigten i forhold til de berørte virksomheder at administrere de vedtagne regler så lempeligt og fleksibelt som muligt, når dette kan ske, uden at sundhedsmæssige hensyn tilsidesættes.

Spm. nr. S 635

Til *justitsministeren* (17/3 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Efter at det endnu en gang er bekræftet, at ministeren har sidste ord i asylsager, opfordres ministeren til at undersøge, om der foreligger en asyltilladelse på falske oplysninger fra Mustafa Taherian.«

Begrundelse

Der henvises til spørgsmål nr. S 328 af 27. december 1991.

Svar (2/4 92):

Justitsministeren (Engell):

Når spørgeren anfører, at »det endnu en gang er bekræftet, at ministeren har sidste ord i asylsager«, går jeg ud fra, at der herved sigtes til, at Folketingets Ombudsmand i en redegørelse af 25. februar 1992 har behandlet spørgsmålet om fremgangsmåden ved udsendelse af asylansøgere. I redegørelsen udtaler ombudsmanden, at i de tilfælde, hvor en asylansøger, der har fået afslag på sin ansøgning, påberåber sig, at udsendelse er i strid med udlændingelovens § 31, skal Direktoratet for Udlændinge træffe en forvaltningsretlig afgørelse om udsendelse. Afgørelsen kan påklages til justitsministeren, der således har det endelige retlige ansvar for udsendelsen. Klagen har opsættende virkning.

Det må antages at følge heraf, at justitsministeren vil kunne træffe afgørelse om, at en asylsøger, der af Direktoratet for Udlændinge eller Flygtningenævnet har fået afslag på asyl, alligevel ikke må udsendes, fordi en sådan udsendelse ville være i strid med udlændingelovens § 31.

Derimod indebærer ombudsmandens redegørelse naturligvis ikke, at justitsministeren vil kunne træffe afgørelse om, at en asylsøger, der af direktoratet eller nævnet er meddelt asyl, alligevel skal udsendes.

[Justitsministeren]

På tilsvarende måde må det antages at følge af ombudsmandens redegørelse, at justitsministeren vil kunne træffe afgørelse om, at en udlænding, hvis »asyltilladelse« er inddraget af direktoratet eller nævnet f.eks. pga. svig, alligevel ikke må udsendes, fordi en sådan udsendelse vil være i strid med udlændingelovens § 31.

Derimod indebærer ombudsmandens redegørelse naturligvis heller ikke, at justitsministeren har kompetence til at træffe afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse, der er meddelt af direktoratet eller nævnet efter reglerne om asyl. Kompetencen til at træffe afgørelse om inddragelse af en sådan opholdstilladelse ligger efter udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2, hos Direktoratet for Udlændinge som 1. instans med Flygtningenævnet som klageinstans, og justitsministeren har ikke nogen kompetence med hensyn til dette spørgsmål.

Spm. nr. S 647

Til *udenrigsministeren* (19/3 92) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvor mange danske virksomheder der i 1991 deltog i licitationer afholdt af Danida eller dertil knyttede projekter, og hvor stor en andel danske virksomheder har haft i 1991 af disse licitationer?«

Begrundelse

Spørgeren er af den mening, at hvis Danidas arbejde blev overladt til private initiativer, ville den hjælp, Danmark yder, være i bedre hænder. Denne løsning ville medføre langt lavere omkostninger, og den hjælp, der blev ydet, ville være i overensstemmelse med, hvad borgerne ønskede at yde. Samtidig ville det blive muligt at lade disse besparelser komme skatteyderne til gode.

Svar (6/4 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

I 1991 indgik Danida 309 aftaler med 103 rådgivende virksomheder om udliciterede opgaver om forundersøgelser i forbindelse med det danske bilaterale udviklingsamarbejde for i alt 152 mio. kr., heraf 9 mio. kr. i udviklingslandene. Den altovervejende andel blev indgået med danske rådgivende virksomheder. En-

kelte opgaver blev udliciteret til udenlandske virksomheder, enten fordi der ikke fandtes dansk ekspertise på området, eller fordi der kunne opståabilitetsproblemer ved opgavens løsning.

Til projektetablering anvendtes i 1991 1,158 mio. kr. i forbindelse med 162 kontrakter med danske virksomheder. 81 pct. heraf var af dansk oprindelse.

Indkøb foretaget via Udenrigsministeriet androg 186 mio. kr., hvoraf 82 pct. indkøbtes hos danske virksomheder.

Spm. nr. S 648

Til *udenrigsministeren* (19/3 92) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil udenrigsministeren oplyse, om det er muligt for folketingsmedlemmer at modtage såvel budgetter som endeligt regnskab på de enkelte opgaver, som Danida løser, og vil disse i givet fald indeholde nøjagtige lønoplysninger?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 647.

Svar (6/4 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Danidas bistandsaktiviteter behandles i et edb-baseret økonomisystem, hvor de enkelte opgaver registreres med såvel bevillinger som budgetter og regnskabstal. På tilsvarende måde registreres i et særligt edb-baseret lønprogram alle løndata m.v. for rådgivere, der udsendes til opgavernes løsning i udviklingslandene.

I det omfang medlemmer af Folketinget måtte ønske det, stiller Udenrigsministeriet gerne budget-, regnskabs- og lønoplysninger til rådighed vedrørende enkeltopgaver, som Danida løser i udviklingslandene.

Spm. nr. S 649

Til *udenrigsministeren* (19/3 92) af:

Kirsten Madsen (FP):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvorfor vi opretholder en institution som Danida, hvor en stor del af de bevilligede beløb medgår til lønninger og administration?«

[Kirsten Madsen]

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 647.

Svar (6/4 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Lovgrundlaget for det danske bistandssamarbejde med udviklingslandene og administrationen heraf findes i lov nr. 297 om internationalt udviklingssamarbejde af 10. juni 1971, jf. lovbekendtgørelse nr. 285 af 1. april 1976, som ændret ved lov nr. 566 af 16. november 1977, lov nr. 629 af 13. december 1978, lov nr. 122 af 31. marts 1982, lov nr. 182 af 8. maj 1985 og lov nr. 344 af 24. maj 1989.

Det fremgår af lovens § 18, at administrationen af bistandssamarbejdet varetages af Udenrigsministeriet.

De bevillingsmæssige rammer for bistandssamarbejdet inklusive bistandsadministrationen fastlægges i de årlige finanslove. I henhold til finansloven for 1992 vil driftsudgifterne i forbindelse med administrationen af den danske udviklingsbistand udgøre 3,23 pct. af den samlede bistand.

Spm. nr. S 651

Til *justitsministeren* (19/3 92) af:

Ahlmann-Ohlson (KF):

»Vil ministeren på baggrund af indhentede erfaringer med de danske spillekasinoer det første år give Folketinget en redegørelse for de økonomiske og sikkerhedsmæssige aspekter omkring kasinoernes drift?«

Begrundelse

Den danske lov, der tillader en række spillekasinoer at drive bl.a. kasinospil og automat-spil, har nu fungeret ca. 1 år.

Der har i perioden – dels fra brancheside og dels fra brugerside – været løbende kommentarer i offentligheden til kasinoernes drift samt følgevirkningerne heraf.

Det er disse kommentarer samt Justitsministeriets egen erfaring, det vil være hensigtsmæssigt at modtage samlet inden for et par måneder og eventuelt igennem Folketingets Retsudvalg.

Svar (2/4 92):

Justitsministeren (Engell):

Der er på landsplan givet 6 tilladelser til at drive spillekasinoer. Først i sommeren 1992 vil alle 6 spillekasinoer have fungeret i 1 år, og jeg har på nuværende tidspunkt ikke modtaget årsregnskaber fra nogen af kasinoerne. Årsregnskaber skal i henhold til spillekasino-lovens § 15, stk. 2, foreligge i godkendt stand senest 6 måneder efter regnskabsperiodens udløb.

Foreningen af Danske Kasinoer har imidlertid rettet henvendelse til mig med henblik på at få foretaget visse ændringer i det regelsæt, som kasinoerne fungerer under. Under hensyn hertil vil jeg være indstillet på inden for et par måneder at give Folketingets Retsudvalg en redegørelse om spillekasinoernes forhold.

Jeg vil herunder give en redegørelse for de uddannelsesmæssige forhold, således som jeg har givet tilsagn om over for Folketingets Retsudvalg i forbindelse med behandlingen af lovforslaget.

Samtidig skal jeg dog fremhæve, at en nærmere økonomisk vurdering af spillekasinoernes virksomhed først kan foretages, når der foreligger årsregnskaber for alle spillekasinoer, dvs. omkring årsskiftet 1992-93.

Spm. nr. S 654

Til *justitsministeren* (20/3 92) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der i forbindelse med familiesammenføring stilles krav om en underskrevet forsørgelseserklæring, hvorefter samtlige voksne familiemedlemmer, der ønsker familiesammenføring, hæfter in solidum for de familiesammenførtes forsørgelse, samt at forsørgelseskontrakten skal indeholde pligt til at sørge for bolig, underhold og sygeforsikring?«

Begrundelse

Som det fremgår af svar på spørgsmål, jeg har stillet både til socialministeren og til justitsministeren, er antallet af udlændinge, der har søgt dispensation efter bistandsloven til familiesammenførte slægtninge, steget voldsomt. Af svarene fremgår det, at der i 1990 var tale om 71 dispensationer, men at der i en 6-måne-

[Kirsten Jacobsen]

ders-periode i 1991 var tale om 102 tilfælde. Det fremgår også af svarene, at der i intet af tilfældene er givet afslag. Det er fuldstændig urimeligt, at der i øjeblikket kan gives bistandshjælp til udenlandske personer på lempeligere vilkår end til danske. Når danskere skal have bistandshjælp, er det den samlede husstandsindkomst, der lægges til grund, hvorimod det for de familiesammenførte udlændinge kun er underskriverens økonomiske forhold, der lægges til grund. Der har været adskillige sager i pressen, hvoraf det fremgår, at udlændinge har spekuleret i disse regler.

Således et eksempel fra Ålborg, hvor en restauratør har underskrevet en forsørgelseserklæring og efter at have fået familiesammenføringen gennemført har overført sine ejendele til hustruen og derefter meddelt, at han ikke længere kunne opfylde det løfte, han havde afgivet om selv at forsørge sine slægtninge. På trods af at indkomsten i husstanden var den samme, nu blot i konens navn, blev Ålborg Kommune pålagt at yde bistandshjælp til de pågældende.

Det er en hån mod danskerne, at de skal være vidne til den slags spekulation og forskelsbehandling. Det må efter Fremskridtspartiets mening ophøre straks.

Regeringen har nu haft halvandet år til at få gjort noget ved sagen, men intet er sket indtil nu.

Svar (7/4 92):

Justitsministeren (Engell):

Det lovforslag om ændring af udlændingeloven, som jeg har fremsat den 1. april 1992, indeholder blandt andet regler, der indebærer en skærpelse af forsørgelseskravet i forbindelse med opholdstilladelser efter reglerne om familiesammenføring. Der henvises herom til lovforslagets bemærkninger side 6 ff.

Spm. nr. S 656

Til *arbejdsministeren* (20/3 92) af:

Jytte Andersen (S):

»Vil ministeren enten via administrative regler eller lovændring sikre, at indtægter ved borgerligt ombud kan omregnes og løbende indgå i de tilladte 200 timer?«

Begrundelse

Det virker urimeligt, at der i løbet af året skal ske fradrag i efterlønnen for derefter ved årets afslutning at kunne efterbetale det fratrukne beløb, når det viser sig, at retten til 200 timers arbejde uden fradrag ikke er udnyttet.

Svar (2/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I forbindelse med etableringen af efterlønsordningen blev det nøje overvejet, hvordan efterlønsmodtagere, der bestrider forskellige hverv, skulle stilles.

Det blev således overvejet, om man skulle fravige arbejdsløshedsforsikringslovens hidtidige afgrænsning mellem hverv og arbejde, således at hverv kunne udføres inden for de tilladte 200 timer. Man fandt det imidlertid uhensigtsmæssigt, idet overskridelse af 200-timers-grænsen medfører, at retten til efterløn fortabes. Hvis hverv var omfattet af 200-timers-begrænsningen, ville flere efterlønsmodtagere være afskåret fra at udøve borgerligt ombud eller andre hverv.

Derfor medførte sådanne indtægter – bortset fra egentlige diæter – generelt fradrag i efterlønnen.

I 1990 lempede man reglerne væsentligt, idet efterlønsmodtagere, der ikke (fuldt ud) udnytter retten til at arbejde 200 timer årligt uden fradrag, får omregnet indtægten ved ombud og hverv til timer inden for de tilladte 200 timer. I det omfang der er plads til de omregnede timer inden for de 200 timer, medfører indtægten ikke fradrag i efterlønnen. Da antallet af arbejdstimer først kendes og oplyses til kassen ved kalenderårets slutning, kan det først på dette tidspunkt gøres op, om der er plads til eventuelt omregnede timer fra ombud eller hverv.

I optjeningsåret foretages der løbende fradrag for indtægter fra borgerligt ombud eller hverv, og efter årets udgang beregner kassen så, om der er plads til omregnede timer, og i bekræftende fald efterbetales tilbageholdt efterløn.

Lempelsen i 1990 komplicerede regelsættet i forhold til tidligere og har som anført i spørgsmålet givet visse praktiske problemer for de efterlønsmodtagere, det drejer sig om. Det er dog vigtigt at påpege, at slutresultatet for de

[Arbejdsministeren]

omhandlede efterlønsmodtagere bliver, at de får mere i efterløn, end de gjorde før. Man må altså veje fordele og ulemper op mod hinanden.

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har oplyst, at man i forbindelse med regelændringerne i 1990 har overvejet en ordning, hvorefter efterlønsmodtagere, der er sikre på, at de ikke vil have arbejde i det kommende år, kunne undgå at få foretaget fradrag for de første 200 omregnede indtægtstimer. Dette kunne for eksempel ske ved, at efterlønsmodtageren underskrev en tro og love-erklæring om ikke at ville arbejde i det kommende år.

Forslaget blev imidlertid opgivet blandt andet for at undgå sager om tilbagebetaling fra efterlønsmodtagere, der uanset erklæringen havde arbejdet i løbet af året.

Jeg har i anledning af spørgsmålet bedt direktoratet om inden for de eksisterende regler på ny at overveje en mere smidig ordning.

Spm. nr. S 664

Til *arbejdsministeren* (24/3 92) af:

Poul Erik Dyrland (S):

»Vil ministeren oplyse, hvad der betragtes som værende rimelig frist i henhold til Arbejdsministeriets notat vedrørende initiativer iværksat med henblik på bedre sikring af dagpengerettigheder i forbindelse med arbejde i et andet EF-land?«

Begrundelse

I et brev til spørgeren af 19. marts 1992, sag nr. 87-2832-1, anvendes i den medfølgende oversigt pkt. 4, linie 4, ordene »rimelig frist«.

Svar (2/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

For at også andre end spørgeren kan forstå det i henhold til § 20 i Folketingets forretningsorden stillede spørgsmål og besvarelsen heraf, skal jeg indledningsvis give følgende korte redegørelse:

Der gælder – og må gælde – regler om dokumentation i forbindelse med udbetaling af ydelser i henhold til arbejdsløshedsforsikringslovgivningen.

I forbindelse med arbejde i andre EF-lande er kravene til denne dokumentation m.v. regu-

leret i EF-forordningen 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet. Dokumentation/attestation gives på særlige blanketter, der er udarbejdet på EF-plan.

Lønmodtagere, der efter arbejde i et andet EF-land skal have arbejdsløshedsdagpenge her i landet, skal efter reglerne som dokumentation for beskæftigelsesperioder m.v. bruge en særlig attest E 301.

I min orientering til spørgeren, bl.a. i det brev af 19. marts 1992, der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet om de initiativer, der nu tages i Arbejdsministeriet med henblik på bedre sikring af dagpengerettigheder i forbindelse med arbejde i et andet EF-land, indgik overvejelser om etablering af en dispensationsordning. Denne dispensationsordning tager sigte på tilfælde, hvor attest E 301 ikke er udstedt af det andet EF-lands myndigheder inden for en rimelig frist efter anmodning herom.

Jeg kan i anledning af det stillede spørgsmål oplyse, at dispensationsordningen for tiden er under overvejelse i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, og at direktoratet forelagde forslaget for Landsarbejdsnævnets arbejdsudvalg på et møde den 19. marts, hvor det blev positivt modtaget.

I forbindelse med drøftelserne i arbejdsudvalget om en adgang til udbetaling af dagpenge, når det andet EF-land ikke inden for en rimelig frist udsteder en attest E 301, blev det foreslået, at der indføres følgende ordning:

I tilfælde, hvor der foreligger utvetydig arbejdsgiverdokumentation f.eks. i form af lønsedler, der angiver, at personen har været beskæftiget samt omfattet af arbejdsløshedsforsikringen i det andet EF-land, kan der udbetales dagpenge i højst 2 måneder regnet fra 1. ledighedsdag. Det er en betingelse, at medlemmet underskriver en erklæring om eventuel efterregulering, før dagpengene udbetales.

Hvis attesten ikke er udstedt, når der er udbetalt dagpenge i 2 måneder, skal arbejdsløsheds-kassen rette henvendelse til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen med henblik på tilladelse til fortsat udbetaling på grundlag af den foreliggende arbejdsgiverdokumentation. Dette svarer til de almindelige krav til arbejdsgiverdokumentation som betingelse for udbetaling af dagpenge.

[Arbejdsministeren]

I tilfælde, hvor den foreliggende arbejdsgiverdokumentation ikke er utvetydig, må udbetalingen af dagpenge i 2 måneder afvente modtagelsen af attest E 301. Hvis der går mere end 2 måneder, fra enten kassen eller medlemmet har anmodet det andet land om attest E 301, kan kassen efterbetale dagpenge for de to første måneder på grundlag af den foreliggende dokumentation og personens egne tro og loveafgivne oplysninger. Kassen skal herefter rette henvendelse til Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen med henblik på tilladelse til fortsat udbetaling af dagpenge på grundlag af den foreliggende dokumentation.

Udbetalingen af dagpenge forudsætter således i alle tilfælde, at det andet EF-land enten af arbejdsløsheds-kassen eller medlemmet, eventuelt gennem Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, er blevet anmodet om at udstede attest E 301.

Afslutningsvis skal jeg understrege, at de dokumentationsregler, der er udarbejdet på EF-plan, som udgangspunkt må følges, og jeg skal i øvrigt henvide til, at det vil være uforeneligt med ligebehandlingsprincippet i EF-retten at have forskellige regler med hensyn til dokumentationskravene for lønmodtagere, der har en forudgående tilknytning til det danske arbejdsmarked, henholdsvis udenlandske lønmodtagere, der kommer til Danmark for at arbejde.

Spm. nr. S 671

Til *landbrugsministeren* (25/3 92) af:

Svend Aage Jensen (CD):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes en række bemyndigelser til ministeren til at dispensere fra erhvervsbetingelserne for landbrugsejendomme, jf. landbrugslovens kap. V, administreres i praksis, samt hvilke kriterier der inddrages ved behandlingen af dispensationsansøgninger, særligt for så vidt angår dispensation fra bopælspligten?«

Begrundelse

Da bopæls- og uddannelseskravene blev indført som betingelse for erhvervelse af landbrugsejendomme, omfattede reglerne alle landbrugsejendomme uanset størrelse. I erkendelse af reglernes u hensigtsmæssighed blev mindstearbejdet for de ejendomme, der er om-

fattet af reglerne om uddannelseskrav, hævet til de nugældende 30 ha, uden at der samtidig skete en tilsvarende regulering af størrelsen af de ejendomme, der er pålagt bopælspligt.

Ved 2. behandling af lov nr. 300 af 6. juni 1973, hvor bopælskravet blev indført, udtalte daværende landbrugsminister Ib Frederiksen: »... om mindre kurante ejendomme og specielt ... problemerne på de små øer. Jeg vil sige, at vi er indstillet på, at dér skal dispensationsreglerne bruges fornuftigt.« Folketingsstidende 1972-73 sp. 6908.

Uanset erkendelsen af uddannelseskravets u hensigtsmæssighed for så vidt angår ejendomme under 30 ha (ca. 55 td.) og uanset ministerens gode intentioner har ministeren i cirkulære nr. 38, 1990, tilkendegivet, at ansøgninger om dispensation fra bopælspligten skal behandles meget restriktivt, hvilket spørgeren har erfaret gælder selv i tilfælde, hvor der er tale om små ejendomme, og selv om der er tale om overdragelse fra forældre til børn.

Svar (2/4 92):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Ved ændringen af landbrugsloven i 1973 skete der en skærpelse af erhvervsbetingelserne for landbrugsejendomme, idet der indførtes en regel i lovens § 16 om, at erhververen tog fast bopæl på ejendommen. Ved lovændringen i 1978 blev erhvervsbetingelserne suppleret med et uddannelseskrav, og bopælskravet blev indført også ved arv og familiehandel.

I retningslinjerne for administrationen blev der åbnet mulighed for en tidsbegrænset dispensation fra bopælspligten, og kun i helt enkeltstående tilfælde blev der meddelt varig dispensation.

For så vidt angår landbrug på de små øer og i områder, hvor der er problemer med affolkning, er der ofte tale om modsatrettede hensyn, idet der både bør sikres mulighed for supplerende af bestående landbrug og bør kunne tages hensyn til at opretholde en fastboende befolkning. Administrationen af reglerne i landbrugsloven følger således de generelle principper, herunder den nedenfor beskrevne praksis.

For så vidt angår overdragelse af landbrugsejendomme fra forældre til børn kan der efter reglerne i lovens §§ 17 og 17 a dispenseres fra bopælspligten i særlige tilfælde. Det gælder

[Landbrugsministeren]

navnlig i tilfælde, hvor ejendommen i længere tid har været i slægtens eje. Der kan også dispenseres i situationer, hvor den pågældende er under uddannelse, eller i særlige tilfælde, hvor ejendommen bortforpagtes eller drives af en bestyrelse efter reglerne i landbrugsloven.

Reglerne har været administreret restriktivt, siden bopælskravet blev indført.

Det er såvel ved lovændringen i 1986 som i 1989 specielt vedrørende bopælskravet i bemærkningerne til lovforslaget tilkendegivet, »at en videreførelse af den hidtidige restriktive dispensationspraksis må anses som en nødvendig forudsætning for, at loven kan medvirke til at bevare befolkningsgrundlaget i landdistrikterne«.

Ved behandlingen af dispensationsansøgninger vedrørende bopælskrav lægges der vægt på en række kriterier, herunder om der er tale om en dispensation af kortere varighed, f.eks. fordi køberen er under landmandsuddannelse, eller fordi bygningerne skal istandsættes. Der tages også hensyn til, om der er tale om overdragelse af en ejendom, der i længere tid har været i slægtens eje, og som ønskes overdraget til en slægtning.

De nævnte retningslinier gælder for landbrugsjendomme af alle størrelseskategorier. Der er ved lovændringen i 1989 alene åbnet mulighed for, at bopælskravet kan bortfalde i forbindelse med, at landbrugspligten ophæves ved fraskillelse af jorder, hvorved ejendommens jordtilliggende nedbringes under 2 ha, jf. reglerne i lovens § 4, stk. 6.

For så vidt angår uddannelseskravet er der åbnet mulighed for, at jordbrugskommissionen i almindelighed kan meddele tilladelse til erhvervelse af en landbrugsjendom på indtil 50 ha, medmindre særlige forhold taler imod det. Ved vurderingen kan der tages hensyn til regionale forhold, herunder om der i området er en særlig stærk efterspørgsel efter landbrugsjendomme eller suppleringsjord.

Det bemærkes, at administrationen af landbrugsloven ved lovændringen i 1989 blev uddelegeret til regionale jordbrugskommissioner med virkning fra 1. januar 1990.

Spm. nr. S 672

Til *arbejdsministeren* (25/3 92) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren oplyse, om den i dansk ret almindeligt anerkendte lighedsgrundsætning først og fremmest gælder for offentlige myndigheder i pensionsspørgsmål?«

Svar (2/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

I retspraksis er det flere gange fastslået, at offentlige myndigheder har pligt til at behandle borgerne lige i lige tilfælde.

Et forbud mod diskrimination kan endvidere være fastsat ved lov, jf. eksempelvis lov om ligebehandling af mænd og kvinder eller straffelovens bestemmelser.

I Romtraktatens artikel 7 er der et almindeligt forbud mod diskrimination af EF-statsborgere. Tilsvarende regler er fastsat eksempelvis i Rådets forordning af 7. juni 1983 om social sikring, jf. artikel 3.

Endelig kan der nævnes en lang række internationale konventioner, som Danmark har ratificeret, og som på forskellige områder indebærer forbud mod diskrimination eller krav om ligebehandling.

Det er derfor vanskeligt at tale om en almindeligt anerkendt lighedsgrundsætning i dansk ret, måske med undtagelse af den ovennævnte pligt for offentlige myndigheder til at behandle borgerne lige i ens tilfælde. Denne almindelige lighedsgrundsætning gælder, som det fremgår, ikke først og fremmest pensionsspørgsmål.

Spm. nr. S 674

Til *sundhedsministeren* (26/3 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren redegøre for, om ministeren vil sikre, at også danske erhvervsdrivende vil kunne modtage dispensationer fra levnedsmiddelkontrollen i samme omfang som etniske butikker, der blandt andet sælger tørrede frugter, fetaost og i flere tilfælde kød fra butikslokaler, der ikke opfylder levnedsmiddellovens krav?«

Svar (3/4 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Levnedsmiddelkontrolmyndighederne i Danmark skal naturligvis overholde retsgrundsætningen om lighed i forvaltningen. Det vil sige, at detailforretninger ejet af danske erhvervsdrivende og af indvandrere skal be-

[Sundhedsministeren]

handles ens, medmindre saglige hensyn i det konkrete tilfælde kan begrunde en forskelsbehandling.

I henhold til Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 121 af 28. marts 1980 om detailforhandling af levnedsmidler har Veterinærdirektoratet i et cirkulære af 29. maj 1981 fastsat nærmere regler om vareudvalg i levnedsmiddeldudsalg. Reglerne har til formål at sikre, at vareudvalget i en levnedsmiddelforretning er sammensat således, at der ikke opstår risiko for sundhedsfare eller skadelig påvirkning af fødevarerne.

I overensstemmelse med disse regler er der fastsat et standardvareudvalg for de enkelte virksomhedstyper, f.eks. for frugt- og grøntforretninger. Den lokale kontrolenhed kan dog tillade vareudvalget udvidet under hensyntagen til virksomhedens indretning, drift m.v. En sådan udvidelse kan dog kun ske ud fra en vurdering af de sundheds- og hygiejnemæssige forhold i forretningen, aldrig ud fra eventuelle kulturelle hensyn. Der er under ingen omstændigheder hjemmel til at tage hensyn til virksomhedsejerens etniske tilhørsforhold.

De gældende regler er således allerede udformet sådan, at alle, der forhandler fødevarer, er sikret en ens behandling også for så vidt angår bestemmelserne om vareudvalg.

Spm. nr. S 675

Til *sundhedsministeren* (26/3 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. S 674 redegøre for, om hun vil iværksætte en generel lempelse af reglerne inden for levnedsmiddelbranchen, således at etniske grupperinger og danske butikker kan konkurrere på lige vilkår?«

Svar (3/4 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 674 er der ikke i dag regler inden for levnedsmiddelbranchen, som hindrer en lige konkurrence mellem etniske og danskejede fødevarerbutikker.

Princippet om, at alle forhandlere af levnedsmidler skal behandles ens, vil selvfølgelig også blive videreført ved gennemførelse af eventuelle nye regler på området.

Spm. nr. S 678

Til *skatteministeren* (26/3 92) af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren bekræfte, at regeringen er indstillet på at tilbagebetale ambibidrag i det omfang, EF-Domstolen måtte fastslå, at sådanne bidrag er opkrævet med urette?«

Begrundelse

Det er almindeligt antaget, at EF-Domstolen vil underkende den danske regerings synspunkter i sagen om arbejdsmarkedsbidragene.

De virksomheder, der siden indførelsen af den ulovligt pålagte afgift har indbetalt meget betydelige ambibidrag til staten, afventer med betydelig interesse EF-Domstolens dom.

Det bedes oplyst, om regeringen vil efterleve EF-Domstolens afgørelse og herunder tilbagebetale ambibidrag i det omfang, det ved dommen måtte blive fastslået, at bidrag er opkrævet med urette.

Svar (2/4 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vedlægger kopi af regeringens pressemeddelelse af dags dato, hvoraf fremgår, at det er regeringens opfattelse, at tilbagebetaling ikke kan komme på tale, idet virksomhederne intet tab har lidt som følge af ambien. Som anført i pressemeddelelsen er det imidlertid i sidste instans op til de danske domstole at afgøre, om tilbagebetaling skal finde sted i visse tilfælde.

Bilag**Pressemeddelelse****Dom i ambisagen**

Efter beslutning i regeringens koordinationsudvalg meddeler skatteministeren følgende:

EF-Domstolen har i sin kendelse i går udtalt, at loven om arbejdsmarkedsbidrag (ambi), som blev ophævet fra årsskiftet, var i strid med EF's momsregler.

– Det er klart, at denne dom stiller os i en ganske ekstraordinær situation, men det bliver nu op til de danske myndigheder at afgøre, hvilke konsekvenser der skal drages af dommen, siger skatteminister Anders Fogh Rasmussen.

[Skatteministeren]

– Resultatet er overraskende for regeringen. Regeringen mener, at EF-Domstolens praksis på dette område har udviklet sig på en måde, der ikke var til at forudse, da ambiloven blev gennemført i 1987, men EF-Domstolen har åbenbart en anden opfattelse. Under alle omstændigheder viser dommen, at det var rigtigt af regeringen og Folketinget at omlægge ambien til en tillægsmoms fra årets begyndelse.

– EF-dommen tager ikke stilling til spørgsmålet, om allerede indbetalt ambi skal tilbagebetales. Det er regeringens opfattelse, at tilbagebetaling ikke kan komme på tale. Virksomhederne har jo ikke lidt noget tab som følge af ambien – dels fordi der er sket overvæltning i priserne, dels fordi ambien i sin tid erstattede nogle arbejdsgiverafgifter, som samtidig blev ophævet. Det er imidlertid i sidste instans op til de danske domstole at afgøre, om tilbagebetaling kan finde sted i visse tilfælde.

– Som følge af EF-Domstolens afgørelse vil regeringen ikke have grundlag for at opkræve ambi, der forfalder efter 31. marts 1992. Ambi opgjort efter lønsumsmetoden i den finansielle sektor m.v. vil dog blive opkrævet, da den ikke er omfattet af dommen.

Bortfaldet af den resterende ambi medfører et indtægtstab på ca. 4,2 mia. kr. for statskassen i 1992. Godt 1/3 heraf vil blive opvejet af større provenu af indkomstskat fra virksomhederne, da ambi er fradragsberettiget ved indkomstopgørelsen. Resten af engangstabet vil regeringen foreslå dækket ved at stramme kredittiderne med 14 dage for importmoms og 5 dage for moms i øvrigt.

Spm. nr. S 679

Til *skatteministeren* (26/3 92) af:

Ole Donner (FP):

»Er ministeren enig i, at det vil være en god idé, at erhvervsdrivende boykotter ambiindbetalingerne den 20. april?«

Begrundelse

Som bekendt står skatteministeren praktisk talt alene med sin tro på, at den danske stat kan vinde sagen ved EF-Domstolen om arbejdsmarkedsbidragets lovmedholdelighed.

Både danske og udenlandske skatteeksperter er over en bred front enige i, at lovreglerne om arbejdsmarkedsbidraget var i strid med

EF-retten, sådan som Fremskridtspartiet udtrykkeligt påpegede det, allerede før ambibidraget blev indført. Der er derfor bred enighed om, at Danmark vil tabe sagen ved EF-Domstolen.

Senest er det af udtalelser til dagspressen (Dagbladet Børsen den 11. marts 1992) fremgået, at førende skatteadvokater rådgiver erhvervsdrivende til at undlade at indbetale den sidste ambirate den 20. april d.å.

Efter at det ulovlige ambibidrag omsider er afskaffet, må det være helt naturligt og rimeligt, at regeringen afstår fra at fremture med sine ulovligheder og afstår fra yderligere opkrævning af bidraget, og ministeren bedes derfor bekræfte, at det vil være en god idé, at erhvervsdrivende følger rådet fra Advokatfirmaet Dragsted og boykotter indbetalingerne den 20. april. I forbindelse hermed bedes ministeren udtrykkeligt tilkendegive, at Told- og Skattestyrelsen naturligvis ikke vil tage skridt til tvangsinddrivelse af disse ulovlige afgifter, allerede fordi Told- og Skattestyrelsen naturligvis ikke hos domstolene kan finde støtte for krav om tvangsinddrivelse af ulovligt pålagte afgifter.

Svar (2/4 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg vedlægger kopi af regeringens pressemeddelelse af dags dato, hvoraf fremgår, at regeringen ikke mener fortsat at have grundlag for at opkræve ambi, der forfalder efter den 31. marts 1992. Ambi opgjort efter lønsumsmetoden i den finansielle sektor m.v. vil dog fortsat blive opkrævet, da den ikke er omfattet af dommen.

Bilag

Pressemeddelelse

Dom i ambisagen

Efter beslutning i regeringens koordinationsudvalg meddeler skatteministeren følgende:

EF-Domstolen har i sin kendelse i går udtalt, at loven om arbejdsmarkedsbidrag (ambi), som blev ophævet fra årsskiftet, var i strid med EF's momsregler.

– Det er klart, at denne dom stiller os i en ganske ekstraordinær situation, men det bliver

[Skatteministeren]

nu op til de danske myndigheder at afgøre, hvilke konsekvenser der skal drages af dommen, siger skatteminister Anders Fogh Rasmussen.

– Resultatet er overraskende for regeringen. Regeringen mener, at EF-Domstolens praksis på dette område har udviklet sig på en måde, der ikke var til at forudse, da ambiloven blev gennemført i 1987, men EF-Domstolen har åbenbart en anden opfattelse. Under alle omstændigheder viser dommen, at det var rigtigt af regeringen og Folketinget at omlægge ambi- en til en tillægsmoms fra årets begyndelse.

– EF-dommen tager ikke stilling til spørgsmålet, om allerede indbetalt ambi skal tilbagebetales. Det er regeringens opfattelse, at tilbagebetaling ikke kan komme på tale. Virksomhederne har jo ikke lidt noget tab som følge af ambi- en – dels fordi der er sket overvæltning i priserne, dels fordi ambi- en i sin tid erstattede nogle arbejdsgiverafgifter, som samtidig blev ophævet. Det er imidlertid i sidste instans op til de danske domstole at afgøre, om tilbagebetaling kan finde sted i visse tilfælde.

– Som følge af EF-Domstolens afgørelse vil regeringen ikke have grundlag for at opkræve ambi, der forfalder efter 31. marts 1992. Ambi opgjort efter lønsumsmetoden i den finansielle sektor m.v. vil dog blive opkrævet, da den ikke er omfattet af dommen.

Bortfaldet af den resterende ambi medfører et indtægtstab på ca. 4,2 mia. kr. for statskassen i 1992. Godt 1/3 heraf vil blive opvejet af større provenu af indkomstskat fra virksomhederne, da ambi er fradragsberettiget ved indkomstopgørelsen. Resten af engangstabet vil regeringen foreslå dækket ved at stramme kredittiderne med 14 dage for importmoms og 5 dage for moms i øvrigt.

Spm. nr. S 680

Til forsvarsministeren (26/3 92) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil ministeren tage stilling til »Rapport fra Arbejdsgruppen Bevar Avnø« med hensyn til det flyoperative og det i rapporten fremførte argument om flyvesikkerheden på Flyvestation Karup?»

Begrundelse

Arbejdsgruppen Bevar Avnø har fremlagt en

rapport, som efter deres mening beviser det uhensigtsmæssige i at flytte flyveskolen fra Avnø til Karup.

Svar (7/4 92):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Styringsgruppen vedrørende flyvevåbnet afgav den 31. januar 1992 sin »Plan for tilpasning af flyvevåbnets struktur«. Ud over repræsentanter for Forsvarsministeriet, Forsvarskommandoen, Forsvarets Bygningstjeneste og personelorganisationerne m.fl. indgik i styringsgruppen også chefen for Flyvertaktisk Kommando og chefen for Flyvematerielkommandoen.

Styringsgruppen anbefaler i planen, at flyveskolen flyttes fra Avnø til Karup, som styringsgruppen finder velegnet til basering af flyveskolen. Styringsgruppens plan er for øjeblikket sendt til høring ved berørte amtsråd med svarfrist den 30. april 1992.

En kreds af tillidsrepræsentanter på Flyvestation Avnø har efter fremkomsten af styringsgruppens plan udarbejdet rapporten »Bevar Avnø« af 24. marts 1992. Bl.a. ud fra flyoperative betragtninger argumenteres der i rapporten for, at flyveskolen bør forblive på Avnø.

Det anføres i rapporten således bl.a., at »Flyveskolen vil kunne operere fra Flyvestation Karup« ... »Men betingelsen for at ud-danne flyveelever skal være til stede. Og disse betingelser findes kun ét sted, nemlig på Flyvestation Avnø.« Dette begrundes efterfølgende primært med, at der ved Avnø i modsætning til ved Karup er et »rent« luftrum, dvs. et luftrum, der ikke forstyrres af anden trafik, og som ifølge tillidsrepræsentanternes rapport er en absolut nødvendighed for en flyveskole.

Denne vurdering deles ikke af Forsvarskommandoen og de flyspecifikke kommandomyndigheder. Man finder her – som styringsgruppen – at det er muligt at afvikle flyveskolens virksomhed sammen med anden flyvning, civil som militær, og at flyveskolens aktiviteter kan tilpasses den civile beflyvning af Karup. Den højere trafikintensitet anses til dels som en fordel, idet pilotelevernes senere overgang til videre uddannelse i stærkt trafikerede områder i USA lettes.

Man finder tillige, at T-17-flyet er særdeles velegnet til – ud over på græsbaner – også at

[Forsvarsministeren]

lande på beton- eller asfaltbaner. Mulighederne for at operere fra Flyvestation Karup under varierende vind- og vejrforhold vurderes bedre end på Flyvestation Avnø, hvor der bl.a. i perioder opstår vandstandsproblemer.

Endelig vurderes det, at en placering af flyveskolen på Karup vil give optimale vilkår for flyvedlighedsdelen, idet de to største brugere af T-17-flyet, nemlig flyveskolen og stationsfligten på Karup, herved gives kortest mulig afstand til vedligeholdelsesfaciliteterne. Sammenfattende er det Forsvarskommandoens og de flyspecifikke kommandomyndigheders vurdering, at der generelt vil være tale om en forbedring både af operationssikkerheden og af flyvesikkerheden ved en placering af flyveskolen på Karup.

Jeg kan henholde mig hertil.

Spm. nr. S 681

Til forsvarsministeren (26/3 92) af:

Ingrid Rasmussen (S):

»Vil ministeren be- eller afkræfte de økonomiske beregninger, der lægges til grund for de i rapporten »Bevar Avnø« anførte besparelser?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 680.

Svar (7/4 92):

Forsvarsministeren (Enggaard):

Også ud fra økonomiske betragtninger argumenteres der i rapporten »Bevar Avnø«, jf. min besvarelse af dags dato af spørgsmål nr. S 680, for, at flyveskolen bør forblive på Avnø. Hovedsynspunktet er, at det ved at lade flyveskolen forblive på Avnø skulle være muligt ved omlægninger og personelreduktioner at finde større driftsbesparelser end ved at flytte flyveskolen til Karup som foreslået af styringsgruppen vedrørende flyvevåbnet.

En nærmere gennemgang af rapporten samt af supplerende materiale indhentet fra tillidsrepræsentanternes arbejdsgruppe giver ikke grundlag for at bekræfte synspunktet.

Både tillidsrepræsentanternes arbejdsgruppes rapport, »Bevar Avnø«, og styringsgruppens rapport tager udgangspunkt i 71 normer

på Flyvestation Avnø. Ca. 59 af disse normer er af styringsgruppen henført til flyveskolen og ca. 12 til stationseskadrillen, Eskadrille 563, der varetager generel militær uddannelse.

Af styringsgruppens rapport fremgår, at styringsgruppen forudser det muligt at reducere antallet af normer knyttet til selve flyveskolen fra ca. 59 til ca. 42 i forbindelse med en flytning til Karup. Det drejer sig primært om reduktion af støttefunktioner, hvilket muliggøres ved samdrift i Karup. Hertil kommer en reduktion på ca. 10 normer i forbindelse med en omlægning af uddannelsesvirksomheden, således at Eskadrille 563 på Avnø nedlægges. Denne reduktion er i styringsgruppens rapport indeholdt i de forenklingsmuligheder, der er beskrevet under skole- og uddannelsesområdet, og fremgår således ikke af rapportens afsnit om flyveskolen. Endelig har styringsgruppen forudsat, at ca. 15 normer fra T-17-vedligeholdelsen enten overføres til Flyvestation Karup som en del af værkstedsstrukturen eller helt eller delvis nedlægges, såfremt T-17-vedligeholdelsen overføres til den planlagte civile flytekniske virksomhed Karup A/S. Styringsgruppen har dog ikke indregnet dette som en besparelse, da der må anvendes midler enten til at opretholde normerne eller til at betale Karup A/S for vedligeholdelsen. Hvis vedligeholdelsen af T-17-flyene overføres til Karup A/S, vil selskabet samtidig skulle oprette et antal arbejdspladser.

Af styringsgruppens afsnit om flyveskolen fremgår alene besparelsen på de ca. 17 normer, der sammen med en mindre besparelse på etableringsdriften er opgjort til ca. 4,2 mio. kr. i mulig årlig driftsbesparelse. Hertil kommer som ovenfor nævnt en besparelse på ca. 10 normer svarende til ca. 2,2 mio. kr. årligt ved ændring i uddannelsesvirksomheden. Opstillet på denne måde forudser styringsgruppen således en mulig årlig driftsbesparelse på ca. 6,4 mio. kr. i tilknytning til nedlæggelse af Flyvestation Avnø og flytning af flyveskolen fra Avnø til Karup.

Af tillidsrepræsentanternes arbejdsgruppes rapport og materiale fremgår, at man ved at lade flyveskolen forblive på Avnø forudser en mulig årlig driftsbesparelse på ca. 5,75 mio. kr. ved en reduktion af bemanningen med ca. 25 personelnormer. Ca. 10 normer forudses sparet ved nedlæggelse af stationseskadrillen, ca.

[Forsvarsministeren]

8 ved overførsel af T-17-vedligeholdelsen til Karup A/S og ca. 7 ved andre reduktioner på Avnø. Det skal hertil bemærkes, at efter opfattelsen her, jf. ovenfor, kan de ca. 8 normer, som arbejdsgruppen sparer ved at overføre T-17-vedligeholdelsen til Karup A/S, dog ikke betragtes som en reel besparelse, da der i stedet må afholdes betaling for vedligeholdelsen til Karup A/S. Arbejdsgruppens samlede besparelse er herefter ca. 17 normer svarende til ca. 3,9 mio. kr. i årlig driftsbesparelse.

Opgjort på sammenligneligt grundlag er styringsgruppens forudsete årlige driftsbesparelse således ca. 2,5 mio. kr. større end arbejdsgruppens.

Jeg kan herefter på ingen måde udelukke, at der med udgangspunkt i »Bevar Avnø«s forslag vil kunne opnås visse personelmæssige reduktioner ved flyveskolen, såfremt den bliver på Avnø. Det vurderes imidlertid ikke som sandsynligt, at driftsbesparelsen vil blive af samme størrelsesorden som ved en flytning af skolen fra Avnø til Karup.

Rapporten »Bevar Avnø« vil selvsagt indgå som en del af beslutningsgrundlaget, når der i løbet af foråret skal tages endelig politisk stilling til forslagene i »Plan for tilpasning af flyvevåbnets struktur«.

Spm. nr. S 682

Til *arbejdsministeren* (27/3 92) af:

Poul Andersen (S):

»Vil ministeren sikre økonomisk mulighed for omskoling af telegrafister til navigatører?«

Begrundelse

Der henvises til en artikel i fagbladet Søfart fra den 20. marts 1992.

Svar (6/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

De økonomiske muligheder, som Arbejdsministeriet har til uddannelse af arbejdsstyrken, er knyttet til de kurser, der iværksættes i henhold til lov om arbejdsmarkedsuddannelser. Uddannelsen, der omtales i Søfart af den 20. marts 1992, er ikke en arbejdsmarkedsuddannelse. Den mulighed, der er i lov om arbejdsmarkedsuddannelser for godtgørelse af tab af indtægt eller arbejdsmulighed, kan ikke overføres til andre uddannelser.

Jeg kan supplerende oplyse, at jeg er bekendt med telegrafisternes situation, og jeg bad i foråret 1991 på baggrund af en brevveksling med industriministeren om telegrafisternes uddannelsesmuligheder Arbejdsmarkedsstyrelsen om at se nærmere på mulighederne for at hjælpe de pågældende personer inden for AMU-systemet.

Arbejdsmarkedsstyrelsen har afholdt et møde med Radiotelegrafistforeningen, hvor der blev orienteret om arbejdsmarkedsuddannelserne dels bredt, dels mere specifikt på områder, der har interesse for radiotelegrafister. Det drejer sig om administrativt og mere teknisk prægede arbejdsområder. Der blev formidlet kontakt til Handels- og Kontorfagenes Efteruddannelsesudvalg, Metalindustriens Efteruddannelsesudvalg og Efteruddannelsesudvalget for Teknikere, som iværksætter kurser inden for de pågældende områder. Foreningen har afholdt møder med disse udvalg og har fået en mere detaljeret orientering om kursusudbudet. Foreningen oplyser, at ca. 20 medlemmer efterfølgende er påbegyndt et kursus.

Radiotelegrafistforeningen har således fået mulighed for at give sine medlemmer en kvalificeret vejledning om AMU-systemet dels individuelt, dels gennem foreningens medlemsblad.

Selv om der således ikke er mulighed for at give økonomisk støtte til omskoling af telegrafister til navigatører, mener jeg, at AMU-systemet giver en bred vifte af uddannelsesmuligheder, som telegrafister kan have glæde af.

Spm. nr. S 683

Til *skatteministeren* (27/3 92) af:

Ole Donner (FP):

»Mener ministeren, at det er et led i afbureaukratiseringen, når told- og skatteregionerne landet over i den seneste tid har sendt et tosidensbrev til samtlige momsregistrerede virksomheder om registreringsforhold?«

Begrundelse

Spørgeren ønsker ministerens tilkendegivelse af, hvorvidt ministeren mener, at det er et led i afbureaukratiseringen, når told- og skatteregionerne landet over sender en forvirrende skrivelse på to sider til samtlige momsregistrerede virksomheder i Danmark, hvori der står,

[Ole Donner]

at afmeldelsesdatoen er 31. december 1991, alene for at meddele, at man nu ikke længere er tilmeldt lovområdet arbejdsmarkedsbidrag.

Det fremgår af brevet, hvornår det pågældende firma er anmeldt til arbejdsmarkedsbidrag, nemlig den 1. oktober 1988, og at man skulle afregne halvårsvis.

Det pågældende brev har givet anledning til stor forvirring hos de momsregistrerede virksomheder, som i mange tilfælde har kontaktet revisoren for at spørge, hvorfor de ikke længe er tilmeldt momsregistreringen.

Svar (7/4 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Virksomheder, der er pligtige til at lade sig registrere efter skatte- og afgiftslovgivningen, skal have udstedt et bevis for registreringen. Dette sker ved udsendelse af et registreringsbevis, der omfatter alle aktuelle registreringsforhold for en virksomhed. Sker der væsentlige ændringer i et eller flere registreringsforhold, udsendes et ajourført registreringsbevis.

I forbindelse med ændring af momsloven og lov om en lønsumsafgift samt ophævelse af arbejdsmarkedsbidrag er der derfor udsendt ændrede registreringsbeviser til de berørte virksomheder.

Spm. nr. S 684

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (27/3 92) af:

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

»Er det et retskrav, at der på ethvert tidspunkt af skoleåret etableres modersmålsundervisning for fremmedsprogede elever?«

Begrundelse

I henhold til bekendtgørelse nr. 583 af 20. november 1984 forpligtes kommunerne til at etablere modersmålsundervisning for fremmedsprogede elever, der er undervisningspligtige, og som bor i kommunen, såfremt følgende to betingelser er opfyldt: 1) der har tilmeldt sig mindst 12 elever til undervisning i samme nationalsprog, og 2) der kan tilknyttes en kvalificeret lærer.

Da der øjensynlig ikke er fastsat særlige bestemmelser om tidspunktet for oprettelse af hold, og da praksis er forskellig i kommuner-

ne, ønsker jeg at få skabt klarhed over, hvilken ret fremmedsprogede elever har.

Svar (8/4 92):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det er ikke noget retskrav, at der på ethvert tidspunkt af skoleåret oprettes modersmålsundervisning for fremmedsprogede elever. Jeg kan i den forbindelse henviser til § 12 i Undervisningsministeriets bekendtgørelse af 20. november 1984 om folkeskolens undervisning af fremmedsprogede elever, som er vedlagt. (Ikke optrykt her).

Bestemmelsen tager sigte på planlægningen for det kommende skoleår. Det fremgår af § 12, stk. 2, at hvis der har meldt sig mindst 12 elever til modersmålsundervisning i samme sprog og der kan tilknyttes en kvalificeret lærer, jf. § 15, stk. 2, skal undervisningen gennemføres i kommunen i det pågældende skoleår. Hvis der ikke har meldt sig mindst 12 elever til modersmålsundervisning i samme sprog, skal kommunen ifølge § 12, stk. 3, henviser eleverne til modersmålsundervisning, der måtte være oprettet af andre kommuner inden for amtsrådsområdet, i hovedstadsområdet af kommuner inden for dette.

Spm. nr. S 685

Til *kirkeministeren* (27/3 92) af:

Henning Nielsen (S):

»Hvordan vil mulighederne være for Voldhøj og Struer menighedsråds ønske om en nedlæggelse af Voldhøj kirkedistrikt, hvis et flertal i begge menighedsråd anmoder ministeren om dette efter næste ordinære menighedsrådsvalg den 10. november 1992?«

Begrundelse

Efter menighedsrådsvalget den 8. november 1988 var der et klart flertal i både Voldhøj og Struer menighedsråd imod kirkeprojektet i Voldhøj.

Den 9. april 1989 ansøgte Voldhøj menighedsråd derfor om tilladelse til at sammenlægge de to kirkedistrikter Voldhøj og Struer. Begrundelsen var, at vælgerne ved det nyligt afholdte menighedsrådsvalg havde reageret mod planerne om kirkebyggeri i Voldhøj kirkedistrikt.

[Henning Nielsen]

Den 26. maj 1990 skriver ministeren til menighedsrådet, at det ville være højst usædvanligt så kort tid efter kirkedistriktets oprettelse at nedlægge Voldhøj kirkedistrikt, og ministeren afviste derfor Voldhøj menighedsråds an søgning.

Svar (6/4 92):

Kirkeministeren (Torben Rechendorff):

Jeg har tidligere givet udtryk for, at spørgsmålet om nedlæggelse af Voldhøj kirkedistrikt ikke kunne blive aktuelt før afholdelse af nyt menighedsrådsvalg. Hvis der efter menighedsrådsvalget fremkommer andragende fra de berørte menighedsråd om nedlæggelse af Voldhøj kirkedistrikt, vil sagen naturligvis blive vurderet på ny.

Da det imidlertid er uvist, om sådant andragende vil fremkomme og i bekræftende fald med hvilket indhold, har jeg ikke på nuværende tidspunkt grundlag for at udtale mig om sagens videre forløb.

Spm. nr. S 686

Til *justitsministeren* (27/3 92) af:

Lise Hækkerup (S):

»Hvad er ministerens kommentar til artiklen i Det Fri Aktuelt fra den 26. marts 1992 med overskriften »Politiet endevendte to forkerte lejligheder«, og har ministeren et svar på, hvorfor Mike Todds husstand blev ransaget af politiet?«

Svar (8/4 92):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse om sagen fra politidirektøren i København.

Politidirektøren har blandt andet oplyst, at i forbindelse med tilrettelæggelsen af efterforskningen mod flere politiske ungdomsorganisationer rettede politiet henvendelse til Dansk Ungdoms Fællesråd (DFU) og fik dér oplyst de navne og adresser, som var relevante for efterforskningen.

DFU oplyste den 14. februar 1992, at en af lederne i en politisk ungdomsorganisation opholdt sig på en nærmere angivet adresse, og den 18. marts 1992 afsagde Københavns Byret kendelse om ransagning på den pågældende adresse.

Den 24. marts 1992 rettede politiet henvendelse på den adresse, der var oplyst af DFU, og som var angivet i byrettens kendelse. Det anføres herom i politidirektørens udtalelse:

»De politifolk, der rettede henvendelse på adressen, har oplyst, at de blev inviteret ind i stuen af ejeren . . . Lejligheden er ikke større, end at man fra stuen kunne overskue næsten det hele. Blandt andet kunne politiet se, at der i rummet ved siden af stuen stod et PC-anlæg. Forespurgt demonstrerede . . . (ejeren) . . . af egen fri vilje, at der intet var på anlægget, og da det hurtigt stod klart for politifolkene, at det måtte være en forkert adresse, forlod man lige så hurtigt lejligheden med en undskyldning for henvendelsen. På intet tidspunkt tog situationen karakter af ransagning, og intet såsom skuffer, skabe og andre gemmer blev gennemsoget. Det er således forkert, når det i artiklen i Det Fri Aktuelt står anført, at politiet ransagede i 3 kvarter i den forkerte lejlighed.«

Det fremgår endvidere af politidirektørens udtalelse, at der efterfølgende blev ransaget på den »rigtige« adresse, der var beliggende tv. i opgangen, men i ransagningskendelsen var anført som beliggende samme sal th. Det anføres herom i politidirektørens udtalelse:

»Forinden dette skete, havde politiet indhentet skriftligt samtykke fra den, hos hvem der ifølge ransagningskendelsen skulle ransages. Han oplyste, at han midlertidigt opholdt sig på et værelse i nævnte lejlighed, der indehaves af . . . Alene dette værelse blev ransaget, og der blev således ikke ransaget i lejlighedens øvrige værelser eller rum som anført i avisartiklen.«

Justitsministeriet må af principielle grunde afstå fra at kommentere den konkrete sag.

Spm. nr. S 687

Til *trafikministeren* (30/3 92) af:

Jan Petersen (S):

»Hvilken planlægning foregår inden for Trafikministeriets område med henblik på en forstærket anvendelse af færgeforbindelserne mellem Danmark og Sverige via Grenå og dermed behovet for en tilpasning af infrastrukturen i såvel Danmark som Sverige?«

Begrundelse

Forbindelserne mellem Danmark og Sverige

[Jan Petersen]

opfattes ofte som trafikkorridorerne mellem Göteborg og Frederikshavn samt Øresundsforbindelserne. I den offentlige debat drøftes den fremtidige infrastruktur derfor på det grundlag, at disse trafikkorridorer skal styrkes, og ministeriets planlægning tager formodentlig højde for dette.

Den tredje korridor eksisterer imidlertid og har i Danmark udgangspunkt i Grenå. Det forventes, at færgeruterne vil være konkurrence-dygtige i fremtiden, og der udfoldes store bestræbelser i såvel Danmark som Sverige på at styrke disse ruter. Eksistensberettigelsen understreges endvidere af, at der forventes fortsat vækst i transportsektoren, hvilket medfører et behov for en vis spredning af trafikken.

Det nødvendiggør en tilpasning af den danske infrastruktur til denne tredje korridor til Sverige, og der er formodentlig tilsvarende behov i Sverige.

Svar (6/4 92):

Trafikministeren (Ikast):

Det er ikke relevant at betragte Grenå-Sverige-ruterne som en 3. trafikkorridor mellem Danmark og Sverige, da der på ruterne er meget begrænsede trafikmængder i forhold til henholdsvis færgeforbindelserne over Øresund og Frederikshavn-Göteborg-ruten.

Overførslen af biler mellem Grenå og Sverige kan for 1990 opgøres til en årsdøgnstrafik på ca. 550. Overførslen på de øvrige relevante færgeruter var i 1990 ligeledes opgjort i årsdøgnstrafik cirka

Øresund	6.650
Frederikshavn-Göteborg	1.650

For så vidt angår den samlede færgetrafik mellem Djursland og Sjælland kan det oplyses, at årsdøgnstrafikken i 1990 udgjorde ca. 2.650 biler.

Overvejelserne om infrastrukturen på Djursland vil derfor nødvendigvis blive domineret af den indenlandske trafik.

Som følge af den politiske aftale om den faste forbindelse over Storebælt er der igangsat et planlægningsarbejde vedrørende forbedringer af vejforbindelser på Djursland frem til færgenhavnene i Ebeltoft og Grenå.

Dette arbejde sigter på en forbedring af interne danske færgeforbindelser, men har selvfølgelig også værdi for en Sverigesforbindelse.

Jeg regner med inden sommerferien at modtage en samlet rapport fra Vejdirektoratet omhandlende den overordnede vejstruktur på Djursland med indstilling om, at rapporten udsendes til høring hos de berørte myndigheder. Jeg forstår, at der i rapporten bl.a. vil blive peget på forskellige muligheder, som vil tilgode en forbedret vejforbindelse fra Grenå til den jyske motorvej.

Spm. nr. S 688

Til *justitsministeren* (30/3 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Er det lovmedholdeligt, at to byrådsmedlemmer bosiddende i et vandforsyningsområde tildeler sig selv og ingen andre fritagelse for tilslutningspligten til vandforsyningen i forbindelse med en etablering af fælles vandforsyning?«

Begrundelse

I forbindelse med et fælles vandforsyningsprojekt til ejendomme ved Fjeldsted Sø fra Svendstrup Vandværk i Mariager Kommune er der sket det, at mens alle parceller i området er blevet tvunget til at blive tilsluttet den fælles vandforsyning, har to byrådsmedlemmer bosiddende i området med tilslutningspligt tildelt sig selv dispensation fra tilslutningspligten. Det ene byrådsmedlem er endda formand for teknisk forvaltning.

Konsekvensen er dels en helt urimelig fordeling og dels, at de resterende parceller får en større regning, når de er to færre om at dele udgiften.

Svar (7/4 92):

Justitsministeren (Engell):

Forvaltningslovens kapitel 2, §§ 3-6, indeholder bestemmelser, der regulerer spørgsmålet om, under hvilke omstændigheder den, der virker inden for den offentlige forvaltning, som følge af en foreliggende interessekonflikt skal undlade at medvirke ved den pågældende myndigheds behandling af en bestemt foreliggende sag (speciel inhabilitet).

Forvaltningsloven trådte i kraft den 1. januar 1987. Før denne tid fandtes dog skrevne og uskrevne regler om inhabilitet, der i vidt omfang svarer til forvaltningslovens regler.

[Justitsministeren]

Speciel inhabilitet vil navnlig foreligge i de i forvaltningslovens § 3, stk. 1, nr. 1-5, omhandlede situationer.

Efter forvaltningslovens § 3, stk. 1, nr. 1, er den, der virker inden for den offentlige forvaltning, inhabil i forhold til en bestemt sag, hvis vedkommende selv har en særlig personlig eller økonomisk interesse i sagens udfald eller er eller tidligere i samme sag har været repræsentant for nogen, der har en sådan interesse.

Efter forvaltningslovens § 3, stk. 1, nr. 5, er den pågældende endvidere inhabil, hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som er egnede til at vække tvivl om vedkommendes upartiskhed.

Den, der virker inden for den offentlige forvaltning, vil næppe uden videre være inhabil ved behandlingen af en sag om gennemførelse af foranstaltninger af almindelig karakter, blot fordi foranstaltningen får eller kan få virkninger i forhold til den pågældende, når forholdet dog er det, at den pågældende ikke berøres væsentlig anderledes end andre, jf. »Kommenteret Forvaltningslov« side 57.

Hvis den pågældendes personlige eller økonomiske interesse i sagens afgørelse derimod er af en mere direkte karakter, vil der kunne være tale om inhabilitet.

Hvorvidt der foreligger inhabilitet i den konkrete sag fra Mariager Kommune, som spørgsmålet sigter til, må afgøres af vedkommende klagemyndighed eller af tilsynsmyndighederne.

Spm. nr. S 689

Til *indenrigsministeren* (30/3 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Er det i overensstemmelse med reglerne for forvaltning af en kommune, at to byrådsmedlemmer bosiddende i et område, der skal fællesforsynes med vand, tildeler sig selv dispensation fra tilslutningspligten til vandforsyningen?«

Begrundelse

(Som til spm. nr. S 688).

Svar (6/4 92):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Det fremgår af begrundelsen for det stillede spørgsmål, at det vedrører to konkrete sager om tilslutning til Svendstrup Vandværk i Mariager Kommune.

Mariager Kommune har oplyst, at der ikke i kommunalbestyrelsen eller et af denne nedsat stående udvalg er truffet beslutninger om dispensation fra tilslutningspligten.

Miljøministeriet har oplyst, at Århus Amtskommune i henholdsvis 1976 og 1986 har truffet afgørelser om omfanget af tilslutningspligten vedrørende det nævnte vandværk.

Således som sagerne foreligger oplyst for Indenrigsministeriet, har den i spørgsmålet forudsatte situation således ikke foreligget.

Spm. nr. S 690

Til *miljøministeren* (30/3 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Finder ministeren, at det er moralsk acceptabelt, at der i en vandforsyningssag sker det, at to byrådsmedlemmer bosiddende i forsyningssområdet tildeler sig selv dispensation fra tilslutningspligten?«

Begrundelse

(Som til spm. nr. S 688).

Svar (6/4 92):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Sager om samling af vandforsyning afgøres som udgangspunkt af amtsrådet.

Miljøstyrelsen har af Mariager Kommune fået oplyst, at begge sager er afgjort af Århus Amt.

I den første sag, som er fra 1976, fik ejeren af en landbrugsejendom tilladelse til at bibeholde en boring til vanding af dyr, men blev i øvrigt tilsluttet almen vandforsyning. Den pågældende var ikke på det tidspunkt medlem af byrådet.

I den anden sag fra 1986 blev et byrådsmedlem ud fra objektive kriterier undtaget fra tilslutning til almen vandforsyning. Denne sag har tidligere været indbragt for Miljøstyrelsen og for den daværende miljøminister, som har fastholdt amtets afgørelse.

I de konkrete sager, spørgeren henviser til, har der altså ikke været tale om, at byrådsmedlemmer har tildelt sig selv dispensation.

[Miljøministeren]

Generelt bør byrådsmedlemmer naturligvis hverken stilles dårligere eller bedre end andre borgere.

Jeg kan i øvrigt henvise til svarene på spørgsmål nr. S 689 og 688 afgivet af henholdsvis indenrigsministeren og justitsministeren.

Spm. nr. S 691

Til *kulturministeren* (31/3 92) af:

Lysholm Christensen (KRF):

»Vil ministeren i forbindelse med revision af loven om filmcensur tage initiativ til, at der indføres en censurgrænse ved udlejning af videofilm?«

Begrundelse

Indehavere af videobutikker kan frit udleje skræk- og voldsfilm til mindreårige. På baggrund af omfattende litteratur på området finder spørgeren det nærliggende at se en sammenhæng mellem voldsfilm og aggressiv og følelsesmæssigt uligevægtig adfærd hos børn.

Derfor bør der være en aldersgrænse for udlejning af disse film. Det er fuldkommen konsekvent, at der ikke er censurregler i forbindelse med udlejning af videofilm, når biografteater er underlagt censurregler.

Svar (10/4 92):

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Den nuværende lov om filmcensur af 29. marts 1969 som ændret ved lov nr. 169 af 14. maj 1980 omfatter enhver film eller videogram, som vises offentligt for børn.

Forinden offentlig forevisning skal filmen eller videogrammet censureres af Statens Filmcensur.

Filmcensurens afgørelse, som træffes på baggrund af en vurdering af, om filmen eller videogrammet kan antages at være skadelig for børn, kan gå ud på, at

- filmen godkendes uden nogen begrænsning,
- filmen godkendes uden nogen begrænsning, men frarådes børn under 7 år,
- filmen ikke må forevises børn under 12 år,
- filmen ikke må forevises børn under 16 år.

Efter den nuværende lov om filmcensur er der alene regler for offentlig forevisninger.

I december 1989 fremlagde Statens Filmcensur et forslag til revision af filmcensurloven. Forslaget omhandler bl.a. følgende ændringer:

- Filmcensurloven ophæves i sin nuværende form.
- Statens Filmcensur skifter navn til f.eks. Statens Filmrådgivning eller Filmrådgivningen.

- Rådgivningen gennemser og deklarerer i princippet alle film og videokassetter til salg, udleje og offentlig forevisning.

- Der bibeholdes en censurgrænse med hensyn til grove, sadistiske og udpenslende såkaldte voldsfilm, som fastsættes til 18 år.

- De nuværende aldersforbudsgrænser erstattes af en vejledning.

- Alle film og videokassetter skal mærkes tydeligt. Varedeklarationen skal placeres tydeligt på kassetten. Det skal her klart fremgå, om filmen skønnes uegnet for børn under en vis alder.

- Som følge af censurens omlægning fra en forbudsinstans til et rådgivende organ nedlægges ankenævnet.

Statens Filmcensurs forslag er for tiden til høring hos en række relevante institutioner og organisationer, og Kulturministeriet har endnu ikke modtaget alle høringssvar.

Det er derfor på nuværende tidspunkt, hvor endnu ikke alle høringssvar er modtaget, for tidligt at tage stilling til, på hvilke punkter loven om filmcensur eventuelt bør ændres.

Spm. nr. S 692

Til *justitsministeren* (31/3 92) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilke skridt agter ministeren at tage med henblik på at indføre en egentlig tidlig og frivillig rådgivning for par, der befinder sig i en samlivs- eller ægteskabelig krise?«

Begrundelse

I 1989 ophævedes den obligatoriske mægling i ægteskabssager. Samtidig iværksattes ved justitsministerens foranstaltning en forsøgsordning med tidlig frivillig rådgivningsindsats. Hovedpunkterne i den model, som skulle afprøves, blev i bemærkningerne til L 36 1988-89 beskrevet som følger:

»En parrådgivning, der foretages på et så fremrykket tidspunkt, at ægtefællerne har søgt

[Inger Stilling Pedersen]

separation og skilsmisse, har nok mindre udsigt til succes end en parrådgivning, der tilbydes, inden konflikterne er blevet så dybe, at parterne har taget skridt til at opløse ægteskabet.

For imidlertid at tilvejebringe materiale, der kan danne grundlag for en samlet vurdering af, hvorledes en frivillig rådgivningsordning vil virke i praksis, agter Justitsministeriet at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal forberede en forsøgsordning i Københavns og Ringkøbing Statsamter.

I Københavns Statsamt er det hensigten at lade den selvejende institution Ægteskabs- og Skilsmissehjælpen gennemføre rådgivningen, mens denne i Ringkøbing Statsamt vil blive udført af rådgivere fra bl.a. Ringkøbing Amtskommune i samarbejde med statsamtets jurister.«

Arbejdet med forsøgene gik i gang i efteråret 1989, dog således at der ikke indgår en privat rådgivningsinstitution i dem, idet forsøget også i Københavns Statsamt foregår i offentligt regi. Forsøgene har nu forløbet 2½ år, og det må formodes, at materiale i tilstrækkeligt omfang er for hånden til at drøfte en permanent ordning.

Svar (13/4 92):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Civilretsdirektoratet, som bl.a. har oplyst følgende:

»Ved lov nr. 209 af 5. april 1989 om ændring af ægteskabsloven m.v. blev den obligatoriske mægling i ægteskabssager afskaffet. Samtidig blev det i ægteskabslovens § 43, stk. 2, fastsat, at justitsministeren »kan fastsætte regler om frivillig rådgivning af ægtefæller, inden der meddeles separation eller skilsmisse.«

I bemærkningerne til lovforslaget, Folketingstidende 1988-89, tillæg A sp. 1123 f, anførtes det, at der vil blive nedsat en arbejdsgruppe, som skal forberede en forsøgsordning med parrådgivning med henblik på at tilvejebringe et materiale, der kan danne grundlag for en samlet vurdering af, hvorledes en rådgivningsordning vil fungere i praksis.

Arbejdsgruppen blev nedsat den 22. maj 1989 og aflagt indstilling om forsøgsordningens udformning i januar 1990. Forsøgsordningen blev etableret den 1. marts 1990 i over-

ensstemmelse med indstillingen, og rådgivningerne under forsøgsordningen fandt herefter sted i perioden 1. marts 1990 til 1. marts 1991. De enkelte rådgivninger blev evalueret i de deltagende statsamter, og i august måned 1991 modtog arbejdsgruppen resultaterne fra forsøgsordningen med henblik på, at arbejdsgruppen på grundlag heraf kan afgive en indstilling om, hvorvidt der bør etableres en permanent parrådgivning, og hvordan en sådan ordning i givet fald bør udformes. Det forventes, at arbejdsgruppen vil afslutte sit arbejde i løbet af et par måneder.

I overensstemmelse med ægteskabslovens § 43, stk. 2, og forarbejderne hertil, navnlig justitsministerens bemærkninger ved fremsættelsen af lovforslaget i sin tid (Folketingstidende 1988-89, forhandlingerne sp. 142) har den ordning om parrådgivning, som arbejdsgruppen har undersøgt, vedrørt en sen rådgivning, dvs. en rådgivning, der i almindelighed finder sted i forbindelse med en ægteskabssag. En tidlig rådgivning som nævnt i spørgsmålet ligger uden for ægteskabsloven.«

Justitsministeriet kan henholde sig til det af Civilretsdirektoratet ovenfor anførte. Det bemærkes, at Justitsministeriet ikke finder grundlag for på nuværende tidspunkt at foreslå regler fastsat om tidligere rådgivning.

Spm. nr. S 693

Til *arbejdsministeren* (31/3 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Hvorledes sikres det, at arbejdsløse efter 12 måneders ledighed uden kompetencegivende uddannelse, som har indgået en elevkontrakt, hvorefter der fyldes op fra elevløn til dagpenge-niveau, kan afslutte en uddannelse, der varer f.eks. 9 måneder ud over den 31. december 1993, hvor loven udløber?«

Begrundelse

Mange arbejdsløse uden kompetencegivende uddannelse udnytter muligheden for at uddanne sig på dagpenge. Dette var da også det erklærede mål bag lovgivningen, der udløber den 31. december 1993. Mange har den opfattelse, at der gives uddannelsesmuligheder i 2,5 år, hvilket jo fremgår af loven.

Spørgeren får en del breve fra usikre mennesker, der nu er bange for, at de ikke kan gøre

[LIII Gyldenkilde]

den uddannelse færdig, de i tiltro til loven har fået mulighed for at tage i 2,5 år.

Da jeg er af den mening, at disse mennesker jo skulle hjælpes til uddannelser, er jeg også af den mening, at de ikke bør tvinges til at afbryde uddannelsen efter f.eks. 1 ¼ år.

Der er selvfølgelig det problem, at loven udløber den 31. december 1993. Med spørgsmålet ønskes oplyst, hvordan det sikres, at de mennesker, der rammes af lovens udløb, kan fuldføre uddannelsen.

Svar (8/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Ledige uden en kompetencegivende uddannelse har ret til et uddannelsestilbud før 1. arbejdstilbud efter 12 måneders ledighed. I stedet for et uddannelsestilbud kan de ledige vælge uddannelse med uddannelsesydelse. Denne valgmulighed er imidlertid kvotebelagt, det vil sige, at antallet af ledige, der kan få en selvvalgt uddannelse med uddannelsesydelse, er begrænset til en fast årlig bevillingsmæssig ramme.

Jeg forstår spørgsmålet således, at det ønskes oplyst, om det er muligt inden for kvoten til selvvalgt uddannelse med uddannelsesydelse at give ledige, der har påbegyndt en uddannelse, mulighed for at fortsætte uddannelsen med uddannelsesydelse ud over det tidspunkt, hvor ATB/UTB-loven efter aftaleforliget i december 1991 skal revideres.

Som oplyst i min besvarelse af spørgsmål nr. 77 og 78 af 25. februar 1992 (Alm. del – bilag 186), er der ud af den samlede UTB-bevilling øremærket en del til uddannelsesydelse til selvvalgt uddannelse før første arbejdstilbud.

Ifølge de oplysninger, som er modtaget fra AF-regionerne, har samtlige regioner disponeret over de deltageruger, der er afsat for perioden 1990–92, i henhold til den nuværende ordning. Af disse deltageruger kan der i begrænset omfang være afsat uger til uddannelsesforløb, der rækker ind i 1993.

Når der spørges til, om det er muligt at fortsætte uddannelsesforløb ud over den i aftalen fastsatte slutdato pr. 1. juli 1993, må jeg henvise til, at spørgsmålet om tildeling af kvoteuger til selvvalgt uddannelse i 1993 vil indgå i finanslovsforhandlingerne for 1993.

For så vidt angår spørgsmålet om en fremtidig aktiveringsordning kan jeg henvise til det

igangværende udredningsarbejde i udvalget om arbejdsmarkedets strukturproblemer (Zeuthenudvalget), der skal medvirke til fremskaffelse af et beslutningsgrundlag for den fremtidige indsats.

Spm. nr. S 694

Til *kommunikationsministeren* (1/4 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren undersøge P & T's taksering for økonomibreve med henblik på en differentiering af denne ydelses porto?«

Begrundelse

I forbindelse med en omtale i Erhvervsbladet den 16. marts 1992, side 2, fremgår det, at P & T tager sig betalt for en ydelse, der rent faktisk ikke foregår. Problemet er påpeget og påtalt af medlemmer af Dansk Postordreforening, men tilsyneladende har P & T ikke til hensigt at ændre ved de bestående urimelige nuværende forhold og har tilmed varslet en portoforhøjelse.

Ministeren opfordres til at se på problemet med henblik på eventuelt at indføre en differentiering, således at der først og fremmest kun betales fuld pris for en ydelse hos P & T, når denne er udført.

Svar (8/4 92):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Taksten for indenlandske økonomibreve godkendes af Folketingets Finansudvalg. Taksten for økonomibreve til udlandet fastsættes administrativt af post- og telegrafvæsenet.

Taksten for indenlandske økonomibreve er en enhedsporto, der er afhængig af forsendelsens vægt.

Taksten for økonomibreve til modtagere i udlandet er en enhedsporto, der er afhængig af forsendelsens vægt og af, hvilken takstzone modtagerlandet er beliggende i. Postvæsenet anvender takstzonerne Norden, Europa og Øvrige udland til brevforsendelser til modtagere i udlandet.

Taksten for såvel indenlandske økonomibreve som økonomibreve til udlandet er baseret på de faktiske omkostninger. Taksten for økonomibreve er lavere end taksten for en for-

[Kommunikationsministeren]

sendelse af en tilsvarende vægt, der fremsendes som almindeligt brev, idet postvæsenet har lavere omkostninger ved besørgelse af økonomibreve (forsendelserne skal afleveres på posthuset og behandles på trafiksvage tidspunkter).

Efter min opfattelse er taksten for økonomibreve i overensstemmelse med det serviceniveau, som postvæsenets kunder forventer og opnår.

Taksten for økonomibreve har ingen sammenhæng med prissætningen for tillægsydelser, f.eks. postoprævning, som Dansk Postordreforenings kritik relaterer sig til.

Tillægsydelsen postoprævning er en ekstra serviceydelse, som postvæsenet kan tilbyde i forbindelse med bl.a. breve, økonomibreve og pakker, og som medfører øgede omkostninger for postvæsenet. Ved en postoprævningsforsendelse skal modtageren kontaktes, og der skal opkræves et beløb, som overføres eller sendes til afsenderen. Træffes modtageren ikke på adressen, anmeldes forsendelsen og lægges til afhentning på det nærmeste posthus. Såfremt forsendelsen ikke afhentes inden for den anførte frist, returneres forsendelsen til afsenderen.

Det nuværende gebyr for postoprævning er sammensat af to delelementer, en oprævningsdel og en betalingsdel. Af hensyn til en forenklet administration fastsætter postvæsenet et enhedsgebyr for tillægsydelsen ud fra en gennemsnitsbetragtning vedrørende de med tillægsydelsen forbundne omkostninger.

Jeg finder ikke anledning til at foretage mig videre i sagen på nuværende tidspunkt, idet jeg gør opmærksom på, at de nævnte spørgsmål for tiden er genstand for drøftelse mellem P & T og Dansk Postordreforening.

Spm. nr. S 695

Til *økonomiministeren* (1/4 92) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Hvad er årsagen til, at regeringen i modsætning til de forudgående år ikke har fremlagt en konjunkturvurdering i februar eller marts måned?«

Begrundelse

Økonomiministeriet har i de seneste år i februar eller marts måned fremlagt en konjunkturvurdering med de seneste skøn for den økonomiske udvikling. I år mangler en sådan oversigt på trods af, at regeringens økonomiske ministre i et samråd i Det Politisk-Økonomiske Udvalg har tilkendegivet, at skønnet for arbejdsløshedstallet i den seneste konjunkturvurdering fra december 1991 er uholdbart. Offentligheden mangler derfor adgang til en sammenhængende konjunkturvurdering fra regeringens side.

Svar (6/4 92):

Økonomiministeren (Fogh Rasmussen):

Regeringen vil offentliggøre den næste konjunkturvurdering den 14. april. Når årets første vurdering fremkommer senere end i tidligere år, skyldes det flere forhold.

For det første fremlagde Økonomiministeriet som noget nyt sidste år en konjunkturvurdering i december. Det kan altid diskuteres, hvor hyppigt sådanne vurderinger skal foreligge, men 3-4 måneders mellemrum kan vel ikke betragtes som urimeligt.

For det andet har det i år været af særlig betydning at få et så godt billede af den internationale økonomi som muligt. Der foreligger først nu nye vurderinger for en række lande. De sædvanlige omfattende internationale økonomiske prognoser fra OECD og EF vil derimod som hidtil først foreligge i maj-juni.

Spm. nr. S 696

Til *justitsministeren* (1/4 92) af:

Tom Behnke (FP):

»Agter ministeren at ændre loven om vagtvirksomhed på en sådan måde, at ministeren kan give dispensation i visse tilfælde?«

Begrundelse

Af lov om vagtvirksomhed fremgår det, at man skal på et 120-timers-kursus for at få tilladelse til vagtvirksomhed.

Kursuset indeholder forskellige elementer, der skal give vægteren mulighed for at udføre sit arbejde på forsvarlig vis.

Her kan nævnes førstehjælp, arbejdsmarkedsforhold, ergonomi, sociale love, selvforsvar, sikkerhed, efterforskning, brand og endelig generelt om vagtvirksomhed.

[Tom Behnke]

Enhver kan gå direkte ind på et sådant kursus og kvalificere sig, uden at vedkommende reelt behøver at lære noget, og der er heller ikke nogen form for eksamen eller kontrol af det lærte.

Til gengæld skal folk med årelang tilknytning til området tvinges til gennemgang af kurset, som for f.eks. tidligere politifolk er ganske overflødig.

Har man gennemgået en uddannelse som politibetjent og virket i et antal år derefter, er man så godt rustet i de nævnte fag, at grundkursus for vagtfunktionærer vil være overflødig.

Derfor ønsker spørgeren loven ændret, så ministeren kan give dispensation, eventuelt ved at fagligt kvalificerede folk kun skal gennemgå et 8- eller 16-timers-kursus om de specielle forhold, der gælder for netop vægtere.

Svar (13/4 92):

Justitsministeren (Engell):

Efter § 8 i lov nr. 266 af 22. maj 1986 om vagtvirksomhed fastsætter justitsministeren nærmere bestemmelser om vagtvirksomhed, herunder om personalets uddannelse m.v.

Sådanne regler er fastsat i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 963 af 23. december 1986. Efter bekendtgørelsens § 9, stk. 1, skal den, der udfører vagtvirksomhed, senest 14 dage efter godkendelse i henhold til § 5 af vagtvirksomheden være tilmeldt det grundkursus for vagtfunktionærer på 120 timer, der gennemføres i henhold til kapitel III i lov nr. 237 af 6. juni 1985 om arbejdsmarkedsuddannelser.

I anledning af spørgsmålet har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra rigspoliti- chefen.

Det fremgår af udtalelsen, at det er rigspoliti- chefens generelle indtryk, at der er tilfreds- hed med indholdet af det gældende kursus for vagtfunktionærer, og at kursusets indhold sik- rer, at vagtfunktionærerne har et godt kend- skab til de særlige vilkår, som knytter sig til vagtfunktionærernes opgaver. Det ville være meget vanskeligt at differentiere uddannelses- kravet i relation til de mange enkelte vagt- funk- tionærers personlige og uddannelsesmæssige baggrund, og de hidtidige erfaringer med ud- dannelsesordningen giver efter rigspoliti- chefens vurdering ikke anledning til at overveje så- danne principielt ændrede udformninger af uddannelsen.

Heller ikke Justitsministeriet – der kan til- slutte sig det af rigspoliti- chefen anførte – fin- der, at der er behov for at ændre de gældende regler i relation til uddannelseskravet.

Spm. nr. S 697

Til trafikministeren (1/4 92) af:

Birthe Hansen (SF):

»Er ministeren enig i den argumentation, som kontorchef i Trafikministeriet Leif Larsen er citeret for i Søndagsavisen Region 1 øst ved- rørende firmaet Haahrs tilbudsgivning om ser- viceanlæg ved de jyske motorveje ved Skør- ping i Nordjylland?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til side 12 og 13 i Søn- dagsavisen Region 1 øst af 29. marts 1992 med overskriften »Kold luft mellem Haahr og Tra- fikministeriet«, hvor kontorchef Leif Larsen er citeret for tre forskellige forklaringer på, hvor- for firmaet Haahrs tilbudsgivning ikke har kunnet nyde fremme.

Spørgeren vil meget gerne høre ministerens mening om sagen i almindelighed samt den ar- gumentation, som er nævnt i artiklen, i særde- leshed, idet spørgeren får det indtryk af artik- len, at der sættes spørgsmålstegn ved det be- slutningsgrundlag, der er lagt til grund for mi- nisteriets licitationsprocedure, og som som en- deligt resultat har medført afslag til firmaet Haahr.

Svar (6/4 92):

Trafikministeren (Ikast):

Som det fremgår af artiklen i Søndagsavisen, har der været afholdt licitation om etablering af sideanlæg ved den østjyske motorvej, herun- der Himmerland Vest og Himmerland Øst.

I udbudsbetingelserne var det anført, at der ville blive lagt vægt på afgift, service og æste- tik. Der indkom tilbud fra forskellige benzins- selskaber, herunder også fra Haahr Petroleum. Tilbudet fra Haahr indeholdt tilbud om en hø- jere afgift end de øvrige tilbudsgivere, men til- budet var ringere på de andre områder. Da Haahr – i modsætning til andre tilbudsgivere – ikke tilbød at holde åbent for salg af brændstof med betjening i nattetimerne og dette erfa- ringsmæssigt påvirker omsætningen, skønnede

[Trafikministeren]

Trafikministeriet, at dette ville betyde en reduktion i brændstofsalget, der stillede Haahr Benzin lige med andre tilbudsgivere i afgiftsmæssig henseende. Ud fra en samlet vurdering efter udbudsmaterialets kriterier blev Haahrs tilbud derfor forkastet til fordel for Statoil og Q 8.

Haahr har ved henvendelse til mig hævdet, at der i hans tilbud lå et tilsagn om at holde døgnåbent med betjening af brændstofsalget. Der er imidlertid ikke hold i denne påstand.

I selskabets tilbud er anført »åbningstider som i henhold til tilbudsmaterialet«. Tilbudsmaterialet indeholder følgende bestemmelser om åbningstider: »Som minimum skal nedenstående betingelser være opfyldt . . . i hele perioden frem til udgangen af år 2025:

1. Tankanlæg, minimarked samt de øvrige servicefaciliteter . . . skal som minimum være åbne og betjent alle dage mellem kl. 7.00 og 22.00.

2. På ethvert tidspunkt mellem 7.00 og 22.00 skal arbejdet på serviceanlæggene være ledet af en fagkyndig person på mindst 21 år.

3. Mellem kl. 22.00 og 7.00 skal der som minimum være mulighed for automattankning fra pengeautomat samt adgang til toiletterne . . .«.

Jeg har i brev af 26. marts 1992 til Haahr redegjort for årsagerne til, at hans tilbud blev afvist.

Det har været magtpåliggende for mig at sikre, at alle de selskaber, der har deltaget i licitationen, behandles korrekt og ikke får grundlag for at antage, at der er sket forskelsbehandling, hverken positiv eller negativ. Artiklens betragtninger om kold luft mellem Haahr og Trafikministeriet er derfor for så vidt angår Trafikministeriet grebet ud af luften.

Spm. nr. S 698

Til udenrigsministeren (2/4 92) af:

Helge Sander (V):

»Hvilke skridt vil udenrigsministeren tage i anledning af, at fem danske skiinstruktører i Frankrig i strid med Romtraktatens artikel 48 har fået arbejdsforbud og endog kan forvente at blive straffet ved en fransk domstol?«

Begrundelse

De fem danske skiinstruktører har med støt-

te fra det franske sportsministerium i Frankrig vederlagsfrit undervist danske turister i skisport. Franske myndigheder har hævdet, at det er i strid med franske eksamens- og autorisationsregler. De har givet de fem danskere arbejdsforbud og har endog stillet dem for retten med henblik på at opnå en straffedom. Tidligere har engelske instruktører i en tilsvarende sag fået en bøde på 15.000 francs.

Efter min opfattelse er de franske myndigheds handlinger i strid med Romtraktatens artikel 48 om arbejdskraftens fri bevægelighed inden for EF. Jeg går ud fra, at Frankrig ligesom Danmark skal overholde Romtraktaten, og ser gerne, at den danske regering agerer i sagen i forståelse med Dansk Skiforbund, der støtter de fem danskere, som er blevet anholdt og afhørt, men nu er på fri fod.

Svar (13/4 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Udenrigsministeriet er bekendt med de i spørgsmålet omtalte sager. Den danske ambassade i Paris har ydet sædvanlig konsulær bistand til de implicerede. Såvel Udenrigsministeriet som ambassaden er løbende i kontakt med deres advokater.

Ambassaden har ligeledes gennem flere år bistået Dansk Skiforbund i forbindelse med kontakter til de franske myndigheder – herunder det ansvarlige ministerium for ungdom og sport – med henblik på at opnå tilladelse til danskeksaminerede skilæreres undervisning i Frankrig. Dansk Skiforbund har den 8. januar 1992 opnået en generel tilladelse fra ministeriet for ungdom og sport til, at forbundets eksaminerede skiinstruktører og skitrænere kan undervise Dansk Skiforbunds medlemmer på franske skisportsdestinationer uden at have en forudgående speciel tilladelse hertil fra ministeriet for ungdom og sport. Det er herved forudsat, at de pågældende er ulønnede og kun underviser danske elever.

I henhold til fransk lovgivning, som stammer fra 1984, kræves der for at udøve lønnet virksomhed som skiinstruktør enten et fransk statsautoriseret diplom eller et udenlandsk diplom, som man fra fransk side har anerkendt som ligeværdigt.

Spørgsmålet om denne franske lovgivnings forenelighed med EF-retten har ikke været forelagt EF-Domstolen.

[Udenrigsministeren]

Da nogle af sagerne mod de danske skiinstruktører fortsat verserer i det franske retssystem, finder jeg det ikke muligt at udtale mig i sagen.

Spm. nr. S 701

Til *arbejdsministeren* (2/4 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren – om muligt – bruge miljøgarantien, såfremt EF-Kommissionen fastholder, at Danmark ikke må stille høje arbejdsmiljøkrav ved brug af malinger, fugemasser, limmer, autolakker og trykfarver?«

Begrundelse

Arbejdsministeren afviste i sit svar på mit spørgsmål nr. S 588 om skurvogne at tage stilling til brug af miljøgarantien, fordi bekendtgørelsen om skurvogne endnu ikke var notificeret over for EF-Kommissionen.

Det er bekendtgørelsen med kodenummererede produkter, og derfor betragter jeg det ikke som et teoretisk spørgsmål.

Svar (10/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg vil godt gøre opmærksom på, at vi, som jeg også nævnte i mit svar på spørgsmål nr. S 700, har regler om anvendelsen af de i spørgsmålet nævnte produkter.

For så vidt angår udkastet til bekendtgørelse om arbejde med kodenummererede produkter er det, som jeg anførte i mine svar på spørgsmål nr. S 589 og S 700, planlagt, at Arbejdsministeriet sammen med Direktoratet for Arbejdstilsynet og arbejdsmarkedets parter vil tage en drøftelse med Kommissionen med henblik på at finde en løsning.

Jeg finder det naturligt, at man afventer disse drøftelser, før man kaster sig ud i spekulationer om anvendelse af miljøgarantien.

Spm. nr. S 709

Til *industriministeren* (3/4 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren redegøre for, om ministeriet arbejder på et lovforslag, der har til hensigt at lempe lukkeloven generelt eller ophæve den helt?«

Svar (10/4 92):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Som jeg tidligere har tilkendegivet, ønsker jeg lov om butikstid ophævet. Samtidig er der forskellige hensyn, som skal varetages vedrørende mulighederne for at holde åbent på søn- og helligdage.

Industriministeriet er i færd med at udarbejde et udkast til lovforslag, som vil blive sendt til høring i den nærmeste fremtid til de berørte organisationer m.fl.

Spm. nr. S 710

Til *industriministeren* (3/4 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren redegøre for, i hvilket omfang der gives tilladelse til udvidet åbningstid og dermed dispensation fra lukkeloven for henholdsvis danske butikker og etniske butikker, der drives af udlændinge?«

Svar (10/4 92):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Tilladelse til udvidet butikstid kan gives af kommunalbestyrelsen i henhold til lov om butikstid §§ 5 og 6 samt af politimesteren i henhold til lovens § 7.

Efter § 5 kan der dispenseres i områder, som i det væsentlige benyttes til sommer- og week-endophold, samt i områder ved den dansk-tydske landegrænse. Afgrænsningen af det område, i hvilket de normale åbningstidsregler ikke skal gælde, kan foretages af kommunalbestyrelsen uden forudgående ansøgning.

Efter § 6 kan der gives dispensation til butikker i haveforeninger, på lejrpladser, ved lystbådehavne, i idrætsanlæg, i større trafikknudepunkter og på eller ved sygehuse eller lignende institutioner samt til butikker, som i særlig grad betjener turister. Der kan ligeledes dispenseres i forbindelse med store turistbesøg og lignende. Dispensation gives efter ansøgning.

Efter § 7 kan politimesteren tillade udvidede butikstider bl.a. i forlystelseshaver og på markeder samt ved omfattende festligheder.

Som det fremgår, gives tilladelse efter §§ 5–7 ud fra nogle overordnede kriterier, der er fastsat i lovgivningen. I disse kriterier indgår alene momenter som butikkernes beliggenhed eller karakter, f.eks. om de fører turistvarer.

[Industriministeren]

Jeg har derfor ingen oplysninger om, i hvilket omfang tilladelseerne i medfør af lov om budtidstid er givet til butikker, der drives af henholdsvis danskere og udlændinge.

Spm. nr. S 711

Til *skatteministeren* (3/4 92) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren tilsende Folketinget en liste over de virksomhedskategorier, som er blevet pålagt at betale arbejdsmarkedsbidrag, og som ikke har haft mulighed for at indregne bidraget i deres priser enten på grund af lovgivning, overenskomster eller andre forhold?«

Begrundelse

Regeringens begrundelse for ikke at tilbagebetale allerede opkrævede arbejdsmarkedsbidrag har ifølge skatteministerens udtalelser været, at bidraget er blevet overvæltet på forbrugerne. I de tilfælde, dette ikke har kunnet lade sig gøre, holder denne argumentation ikke.

Svar (9/4 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg kan oplyse, at der ikke foreligger en liste som nævnt i spørgsmålet.

Om en virksomhed har lidt et tab som følge af bidraget, må afgøres konkret i det enkelte tilfælde, jf. forslag til lov om behandling af krav om tilbagebetaling af arbejdsmarkedsbidrag m.v. (lovforslag nr. L 259, Folketinget 1991-92).

Spm. nr. S 712

Til *miljøministeren* (3/4 92) af:

Poul Andersen (S):

»Er det rimeligt, at en eksisterende virksomhed skal betale omkring 100.000 kr. for at aflede regnvand fra en lagerbygning, hvor der ikke sker afledning af processpildevand?«

Begrundelse

Baggrunden for spørgsmålet er en konkret sag om en eksisterende virksomhed, der beskæftiger 15 medarbejdere, og som allerede betaler tilslutningsafgift for afledning af spildevand fra virksomheden.

Virksomheden vil nu udbygge med en lagerhal, hvorfra der alene skal udledes overfladevand, som er regnvand, men hvor virksomheden alligevel vil blive afkrævet omkring 100.000 kr. i afgift for udledning af vandet, der ikke udledes til rensningsanlæg, men direkte til Kattegat.

Det virker urimeligt at opkræve denne afgift, som vil påvirke priserne på produkterne, selv om der ikke er tale om afledning af forurenede vand, som kræver kapacitet i rensningsanlæg.

Svar (10/4 92):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

I begrundelsen for det stillede spørgsmål oplyses det, at virksomheden nu vil udbygge med en lagerhal, hvorfra der alene skal udledes overfladevand, som er regnvand, direkte til Kattegat.

Jeg kan hertil oplyse, at ved spildevand forstås alt vand, der afledes fra beboelse, erhvervsvirksomheder, bebyggelser i øvrigt samt befæstede arealer.

Det udledte overfladevand fra virksomheden er spildevand, men forudsætningen for, at der kan opkræves tilslutningsbidrag og årlige bidrag til anlæg og drift til den offentlige kloakforsyning, er, at virksomheden er beliggende inden for oplandsgrænsen for den offentlige kloakforsyning og således er forpligtet til at tilslutte spildevand til kloakkerne.

I henhold til bestemmelserne i den gældende lov om betalingsregler for spildevandsanlæg er der tillagt erhvervsjendomme en mindsteafledningsret på 0,25 m³ pr. m² pr. år. Efter disse regler skal virksomheden, når den som anført øger sit areal, betale tilslutningsbidrag og årlige anlægsbidrag efter en større afledningsret.

Når afledningsretten er fastsat med en mindsteværdi, er det, fordi også erhvervsarealer med lille vandforbrug udleder regnvand fra tage og befæstede arealer og derfor også kommer til at bidrage til det kloaknet, kommunen har udlagt.

For så vidt angår det driftsbidrag, der opkræves som en vandafledningsafgift, betales efter vandforbrug, mens anlægsbidraget betales efter den afledningsret, der er tillagt ejendommen.

I det fremsatte lovforslag om ændring af lov om betalingsregler er bestemmelsen om mind-

[Miljøministeren]

steaffledningsretten bortfaldet, og der betales herefter kun vandafledningsafgift efter vandforbruget, og der opkræves ikke yderligere tilslutningsbidrag. Hermed skal der efter lovforlaget fra den nævnte virksomhed kun betales yderligere bidrag til kloakforsyningen, hvis den øger sit vandforbrug.

Spm. nr. S 715

Til *arbejdsministeren* (3/4 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»I hvilket omfang vil danske virksomheder og lønmodtagere blive forpligtet af unionsoverenskomster, som aftales mellem arbejdsmarkedets parter på Fællesskabsplan efter artikel 4, stk. 1, eller som Rådet efter fælles anmodning fra arbejdsmarkedets parter træffer afgørelse om efter artikel 4, stk. 2?«

Begrundelse

Ifølge aftalen om social- og arbejdsmarkedspolitikken, der som protokol er knyttet til Unionstraktaten, kan dialogen mellem arbejdsmarkedets parter på Fællesskabsplan føre til overenskomstmæssige forbindelser, herunder aftaler efter artikel 4, stk. 1. Efter artikel 4, stk. 2, kan Rådet efter anmodning fra arbejdsmarkedets parter ved en afgørelse iværksætte en aftalt overenskomst.

Svar (13/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Forpligtelsen afhænger dels af de regler af organisationsmæssig karakter, som arbejdsmarkedets parter måtte blive enige om, dels af de pågældende overenskomsters eget indhold.

Efter artikel 4, stk. 1, i aftalen om social- og arbejdsmarkedspolitikken kan dialogen mellem arbejdsmarkedets parter på Fællesskabsplan, hvis parterne finder det ønskeligt, føre til overenskomstmæssige forbindelser, herunder aftaler. Sådanne aftaler er umiddelbart bindende for de organisationer, der har indgået dem, og dermed for de nationale medlemsorganisationer, i det omfang de har afgivet kompetence til den europæiske organisation.

Iværksættelsen af aftalerne i det enkelte land finder efter stk. 2 sted efter de fremgangsmåder og den praksis, arbejdsmarkedets parter og medlemsstaterne normalt anvender.

Efter dansk arbejdsretlig tradition vil det sige, at der indgås overenskomst mellem de relevante arbejdsgiverforeninger og fagforeninger eller forbund, der berøres af aftalen efter dens indhold. Aftalen eller overenskomsten bliver derved gældende for de virksomheder og lønmodtagere, der er omfattet af overenskomsten, på samme måde som andre aftaler eller overenskomster. Der henvises herom til den erklæring, der er knyttet til dette punkt i aftalen.

En anden mulighed, som anføres i artikel 4, stk. 2, er, at iværksættelsen efter fælles anmodning fra de underskrivende parter finder sted ved en afgørelse, som Rådet træffer på forslag af Kommissionen. Denne fremgangsmåde kan kun anvendes i spørgsmål under artikel 2.

Spm. nr. S 716

Til *arbejdsministeren* (3/4 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Hvem er arbejdsmarkedets parter i Unionen, jf. artikel 3, og efter hvilke regler godkender Kommissionen en part?«

Begrundelse

Spørgsmålene nr. S 716-719 skal navnlig belyse, i hvilket omfang danske virksomheder og lønmodtagere kan blive repræsenteret af parter, som ikke er danske. Med spørgsmålet ønskes eksempelvis oplyst, om der altid vil være dansk deltagelse i den enkelte partsdelegation, og om den danske repræsentant kan nedlægge veto.

Såfremt aftaler kan indgås uden dansk deltagelse, ønskes belyst, hvilken indflydelse man har på valget af sådanne parter, og i hvilket omfang en aftale indgået af disse parter vil forpligte danske virksomheder og lønmodtagere.

Svar (13/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Arbejdsmarkedets parter på Fællesskabsplan er ikke nærmere defineret i aftalen eller i Romtraktaten, hvor begrebet kom ind i 1987 med artikel 118 B. Der er heller ikke fastsat regler for, hvilke organisationer Kommissionen kan godkende. I praksis er det først og fremmest

Den Europæiske Faglige Organisation, EFS,

[Arbejdsministeren]

Den Europæiske Arbejdsgiverorganisation, UNICE,

Det Europæiske Center for Offentlige Virksomheder, CEEP,

der deltager i den sociale dialog og anvendes som høringsinstanser og aftaleparter. Men efter omstændighederne kan andre komme på tale.

Det vil fortsat være op til arbejdsmarkedets parter at bestemme, hvorledes de organiserer sig på nationalt og internationalt plan.

Spm. nr. S 717

Til *arbejdsministeren* (3/4 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Hvilken juridisk karakter har Ministerrådets afgørelse efter artikel 4, stk. 2, og i hvilket omfang forpligtes medlemsstaterne, parter, som ikke er organiserede på unionsplan, men alene på nationalt plan, og virksomheder eller ansatte, som ikke er organiserede?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 716.

Svar (13/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Efter aftalens artikel 4, stk. 2, kan iværksættelsen af aftaler, der indgås på Fællesskabsplan, i spørgsmål under artikel 2 efter fælles anmodning fra de underskrivende parter finde sted ved en afgørelse, som Rådet træffer på forslag af Kommissionen.

Afgørelser er ikke defineret udtrykkeligt i Traktatens artikel 189, men begrebet findes i enkelte bestemmelser. Ifølge EF-retten er afgørelser retsakter, der er juridisk bindende, men som ikke har nogen adressat.

Det må herefter antages, at Rådets afgørelse om iværksættelsen af en aftale eller overenskomst mellem arbejdsmarkedets parter på europæisk plan indebærer, at den skal respekteres som en bindende retsakt efter sit indhold i forhold til dem, aftalen omfatter.

Spm. nr. S 718

Til *arbejdsministeren* (3/4 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Hvorledes er kompetenceforholdet mellem det danske organisationssystem og Unionens forhandlingsystem?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 716.

Svar (13/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Der er ikke fastsat andre regler for Unionens forhandlingsystem end dem, der kan udledes af Traktatens artikel 118 B og aftalens artikel 4. Herefter må kompetenceforholdene mellem de enkelte europæiske organisationer og deres medlemsorganisationer i de enkelte lande bero på vedtægterne og almindelige foreningsretlige regler og grundsætninger.

I Danmark forpligtes virksomheder og lønmodtagere inden for det fagretlige system, i det omfang europæiske aftaler og overenskomster iværksættes ved danske overenskomster.

Spm. nr. S 719

Til *arbejdsministeren* (3/4 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»I hvilket omfang finder aftalerne om menneskerettighederne på arbejdsmarkedet, således som de er ratificeret af Danmark ved ILO-konventionerne nr. 87, 98 og 111, anvendelse inden for Unionen?«

Begrundelse

Ifølge aftalen om social- og arbejdsmarkedspolitikken, der som protokol er knyttet til Unionstraktaten, er lønforhold, organisationsret, strejkeret og ret til lockout ikke omfattet af bestemmelserne i artikel 2. Der findes ikke andre steder i aftalen nogen bestemmelse om, at disse menneskerettigheder er gældende.

Svar (13/4 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

De menneskerettigheder på arbejdsmarkedet, der er indeholdt i ILO-konventionerne nr. 87, 98 og 111, gælder for de medlemslande, der har undertegnet og ratificeret de pågældende konventioner.

[Arbejdsministeren]

ILO-konvention nr. 87 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig er ratificeret af alle medlemslande i EF.

ILO-konvention nr. 98 om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger er ratificeret af alle lande bortset fra Holland.

ILO-konvention nr. 111 om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv er ratificeret af alle lande bortset fra Irland, Luxembourg og Storbritannien.

Traktaten om Den Europæiske Union indeholder i artikel F, stk. 2, følgende bestemmelse:

»Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for Fællesskabsretten.«

Fællesskabsretten omfatter allerede i dag områder, der er indeholdt i de nævnte ILO-konventioner, f.eks. på ligestillingsområdet (konvention nr. 111).

Spm. nr. S 725

Til udenrigsministeren (7/4 92) af:

Jørgen Estrup (RV):

»Hvad i alverden får udenrigsministeren til at bakke op bag motiverne for en overenskomststridig strejke på TV 2 den 3. april 1992 og derved blande sig i de dispositioner, som en uafhængig virksomhedsbestyrelse har truffet?«

Begrundelse

TV 2's bestyrelse besluttede den 3. april 1992, at man ikke ville forlænge samarbejdet med den åremålsansatte direktør, Jørgen Schleimann. Årsagen var ifølge bestyrelsens formand, at direktøren i flere tilfælde ikke havde fulgt de retningslinjer for økonomiske dispositioner, herunder forhandling af overenskomster, som bestyrelsen havde udstukket.

Bestyrelsens beslutning førte samme aften til en overenskomststridig arbejdsnedlæggelse og sort skærm på TV 2. Selv om TV 2 og dets bestyrelse i loven er sikret total uafhængighed af regering og Folketing, undlod udenrigsmini-

steren ikke at kritisere bestyrelsens dispositioner med udtalelser til pressen om, at »bestyrelsen for TV 2 ikke har forstået, hvad tv går ud på«.

Udenrigsministeren bakker hermed op bag motiverne for en overenskomststridig strejke og øver pression mod en uafhængig virksomhedsbestyrelsens dispositioner. Det er ærgerligt, at udenrigsministeren ikke kan forstå, at politikere – og da specielt ministre – skal blande sig uden om de forretningsmæssige dispositioner i virksomheder, som ikke ejes og styres af det offentlige. Specielt i forhold til medierne er sådan indblanding betænkelig. Det er bl.a. derfor, at TV 2's bestyrelse er sikret uafhængighed.

Man spørger sig selv, om vi fremover skal vænne os til at høre udenrigsministeren kommentere de personalemæssige dispositioner hos A. P. Møller, SAS, Accumulator Invest m.fl.

Svar (9/4 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Min reaktion på, hvad hr. Jørgen Estrup betegner som den overenskomststridige strejke på TV 2 fredag aften den 3. april fremkom, da jeg ved 22-tiden efter aftale var mødt frem for at deltage i programmet Eleva2ren. Her blev jeg af en reporter fra dagbladet B.T. spurgt om min reaktion på den sorte skærm, som mødte mig og andre fremmødte. Og jeg svarede, at jeg fandt det ganske forfriskende, at journalister bakkede deres chef op. Enhver med kendskab til sædvanlige handlemønstre i medieverdenen vil formentlig forstå baggrunden for denne vurdering.

Jeg blev derefter spurgt om min reaktion på sagens substans på baggrund af en udtalelse samme aften fra formanden for TV 2-bestyrelsen, hvor det kommende chefskifte blev begrundet med ønsket om at få en person, som skaber mindre uro end den nuværende chef (citeret efter hukommelsen).

Her var mit svar, at hvis man er bange for personer, som skaber uro, så har man ikke forstået en pind af, hvad tv drejer sig om. Der skal selvsagt »uro« til, for at kreative mennesker kan skabe en så formidabel mediesucces som TV 2.

Som det i øvrigt fremgik af referatet af mine udtalelser, ligger der ikke i denne vurdering en anfægtelse af bestyrelsens uafhængighed.

[Udenrigsministeren]

Jeg kan ikke være enig i det synspunkt, hr. Jørgen Estrup tilsyneladende anlægger – nemlig at det er pression eller utidig indblanding at kritisere en »uafhængig virksomhedsbestyrelses dispositioner«. I øvrigt ville hr. Jørgen Estrups synspunkt have ganske vidtrækkende følger for den politiske debat i Danmark, hvis det blev taget alvorligt.

Jeg må minde hr. Jørgen Estrup om – nu han har stillet mig dette usædvanlige spørgsmål – at jeg ligesom han selv er folkevalgt politiker, og at jeg derfor er berettiget, ja nogle vil vel sige forpligtet, til at have en mening om alle mulige og umulige emner. Og på baggrund af de afsluttende bemærkninger i hr. Jørgen Estrups begrundelse for sit spørgsmål skal jeg opfordre ham til at stålsætte sig. For han kan ganske rigtigt risikere, at jeg også i fremtiden vil kritisere dispositioner i »uafhængige virksomhedsbestyrelser«, såfremt jeg er uenig i de trufne dispositioner – ganske som jeg på andre områder i samfundsdebatten agter at udtale min uforgribelige mening om forhold, jeg finder væsentlige.

Spm. nr. S 729

Til kulturministeren (7/4 92) af:

Jytte Andersen (S):

»Mener ministeren, at kommunerne med besparelser i 1992 på helt op til 51 pct. i forhold til 1989–90 har indfriet de forventninger, der var i forbindelse med folkeoplysningslovens vedtagelse om, at der ville blive et uændret aktivitetsniveau på området, og mener ministeren, at det er acceptabelt, at brugerbetalingen på blot to år er steget med gennemsnitlig 30 pct.?«

Begrundelse

Kommunernes Landsforening har i Danske Kommuner nr. 5 af 13. februar 1992 offentliggjort en artikel, der kort konkluderer, at der har været uændrede omkostninger til folkeoplysning efter folkeoplysningslovens ikrafttræden.

Af artiklen fremgår det, at der i 1992 er sparet 98 mio. kr. på voksenundervisningsområdet i forhold til undervisningssæsonen 1989–90 (regnet i 1992-kroner). Kommunerne har altså gennemsnitlig sparet mere på voksenundervisningsområdet, end det var forventet ved vedta-

gelsen af loven. Tallene dækker imidlertid over store forskelle i de enkelte kommuner. Eksempelvis kan nævnes, at

– AOF i Hillerød er blevet beskåret med ca. 33 pct.

– AOF i Kolding er blevet beskåret med ca. 38 pct.

– AOF i Børkop er blevet beskåret med ca. 51 pct.

– AOF i Brovst er blevet beskåret med ca. 40 pct.

For at kompensere for de kommunale besparelser og for at kompensere for den væsentligt øgede administrative byrde har oplysningsforbundene for at opretholde et rimeligt aktivitetsniveau måttet øge brugerbetalingen på området med gennemsnitlig ca. 30 pct. fra undervisningssæsonen 1989–90 til 1992.

Samtidig kan det konstateres, at et stort antal kommuner har reduceret eller helt fjernet tilskuddene til nedsættelse af deltagerbetalingen for særlige grupper, hvilket dog ikke fremgår af artiklen i Danske Kommuner.

Vi kan altså konstatere, at vilkårene for deltagelse i fritidsundervisning er blevet forringet væsentligt med den nye folkeoplysningslov ikke mindst for de ringest stillede deltagergrupper.

Svar (13/4 92):

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

I betænkning for forslag til lov om støtte til folkeoplysning afgivet af Kulturudvalget den 17. maj 1990 tilkendegav den daværende kulturminister over for udvalget en forventning om, at kommunerne ved deres budgetlægning tog udgangspunkt i det økonomiske niveau, der udgøres af kommunernes hidtidige faktiske udgifter på området samt den statsbevilling, som overføres til kommunerne via en forhøjelse af bloktilskuddene.

Kommunernes Landsforening har foretaget en summarisk undersøgelse af kommunernes budgetter. Det fremgår af undersøgelsen, at det kommunale tilskud til aftenskoleområdet er faldet med ca. 100 mio. kr. fra 1990 til 1992 målt i 1992-priser, hvilket for en stor dels vedkommende skyldes, at tilskuddene til daghøjskoler er udskilt på en særlig konto, og endvidere er der tilført midler fra området til den nye »mindst 5 pct.-pulje«.

[Kulturministeren]

De foreliggende tal tyder ifølge Kommunernes Landsforening på, at kommunerne under et har sparet ca. 30 mio. kr. ud over overførslen til de nævnte bevillinger. Dette betyder, at kommunerne har sparet et væsentlig mindre beløb end det, der var lagt til grund i forbindelse med Folketingets behandling af lovforslaget. Tallet dækker dog over betydelige variationer mellem de enkelte kommuner.

Det er beklageligt, at nogle kommuner har fundet det nødvendigt at spare ekstraordinært meget. Samtidig må man dog erindre, at den enkelte kommune – efter folkeoplysningslovens bestemmelser – har fået ansvaret for det økonomiske niveau for tilskud, idet kommunalbestyrelsen fastsætter beløbsrammen for tilskud til det samlede område. Som under fritidsundervisningsloven kan kommunen fortsat bestemme, om der skal ydes særlige tilskud til nedsættelse af deltagerbetalingen for særlige grupper.

Jeg finder det på denne baggrund vanskeligt at kritisere kommunerne for, at de har ladet folkeoplysningsområdet og herunder også aftenskoleområdet indgå på lige fod med øvrige områder i vurderingen og prioriteringen af kommunernes budgetter.

Kulturministeriet vil dog følge udviklingen nøje, således at der tilvejebringes et solidt grundlag for den revision, der i henhold til lovens § 51, stk. 2, skal finde sted i folketingsåret 1994–95.

Spm. nr. S 730

Til kulturministeren (7/4 92) af:

Jytte Andersen (S):

»Hvilke initiativer påtænker ministeren at tage på folkeoplysningsområdet og det almene voksenuddannelsesområde i forbindelse med den danske formandskabsperiode i EF fra 1. januar 1993?«

Begrundelse

Med den nye traktat har almenuddannelsen fået juridisk hjemmel (§ 126). Dette betyder, at Kommissionen kan tage initiativer på området.

Den almene voksenuddannelse og folkeoplysningen vurderes i EF-Kommissionen samt andre dele af EF-systemet højt, og der spores en stor interesse for sagen.

Derfor er det oplagt, at Danmark i forbindelse med formandskabsperioden fra 1. januar 1993 tager initiativer for derved at påvirke de kommende års uddannelsesaktiviteter på EF-niveau i retning af den danske tradition for folkeoplysning.

Svar (13/4 92):

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Traktaten om Den Europæiske Union indeholder et nyt kapitel om uddannelse, erhvervsuddannelse og ungdom. Det nye kapitel omfatter altså også dele af det danske folkeoplysningsområde, blandt andet almen voksenuddannelse og ungdom.

De danske traditioner, systemer og metoder for folkeoplysning indeholder elementer, der er specielle set i forhold til det øvrige Europa og verden i øvrigt. De positive erfaringer, som Danmark har på dette område, bør vi som hidtil præsentere i de forskellige internationale fora med det sigte at præge det fremtidige samarbejde mest muligt.

Dette gælder også i forhold til EF, hvor det nævnte nye kapitel giver mulighed for samarbejde og foranstaltninger, der berører folkeoplysningsområdet.

Ligesom spørgeren finder jeg det oplagt, at Danmark tager initiativer, der kan påvirke den fremtidige udvikling ikke mindst i lyset af den interesse, der fra udlandets side er lagt for dagen. Mulige initiativer er for tiden under overvejelse i ministeriet. På baggrund af disse overvejelser og efter kontakt til relevante ministerier og interesseorganisationer vil det blive afklaret, hvilke danske initiativer der bør tages, og hvornår det vil være hensigtsmæssigt at præsentere dem.

Supplerende svar på skriftligt besvarede spørgsmål:

Ad spm. nr. S 396

Formanden:

Fra industriministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Kim Behnke stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende foran, sp. 6154, var sålydende:

[Formanden]

Til *finansministeren* (16/1 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvilket bestyrelsesansvar påhviler ministerielt udpegede repræsentanter i bestyrelserne for private subsidiært offentlige aktieselskaber?«

Supplerende svar (10/4 92):

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Aktieselskabslovens § 140 regulerer spørgsmålet om bestyrelsesansvar. Bestemmelsen gengiver dansk rets almindelige regler om erstatningsansvar uden for kontraktsforhold. Det betyder, at bestyrelsesmedlemmer over for selskabet er erstatningsansvarlige, hvis de under udførelsen af deres hverv forsætligt eller uagtsomt har tilføjet selskabet skade. Det samme gælder, når skaden er tilføjet aktionærer, kreditorer eller tredjemand ved overtrædelse af aktieselskabsloven eller selskabets vedtægter.

Bestyrelsesansvaret er personligt. Der sondres ikke mellem, om personer er udpeget af en minister eller af andre. Efter § 143 kan en eventuel erstatning nedsættes, når dette findes rimeligt under hensyn til skyldgraden, skadens størrelse og omstændighederne i øvrigt.

Udgangspunktet i aktieselskabslovens § 1, stk. 1, er, at alle erhvervsdrivende aktieselskaber er underkastet aktieselskabslovens bestemmelser, medmindre der er særlig lovhjemmel til fravigelse heraf. Loven sondrer således ikke mellem private og offentlige selskaber.

For en række aktieselskaber, som er stiftet af staten, er der i et vist omfang sket fravigelse af aktieselskabslovens regler bl.a. med hensyn til, hvem der vælger bestyrelse, at vedtægterne skal godkendes af en minister m.v.

Der er ikke hidtil i særlove for oprettelse af bestemte selskaber sket en fravigelse af aktieselskabslovens ansvarsregler. Dette betyder, at aktieselskabslovens almindelige regler om erstatningsansvar finder anvendelse også for sådanne selskaber.

For så vidt angår statens eventuelle arbejdsgiveransvar i medfør af Danske Lovs 3-19-2 for bestyrelsesmedlemmer, der som led i deres ansættelsesforhold er udpeget af en minister, samt forholdet til erstatningsansvarsloven, herunder denne lovs indvirkning på omfanget af de pågældende bestyrelsesmedlemmers er-

statningsansvar, har jeg fra Justitsministeriet indhentet vedlagte notat af 9. marts 1992 om statens hæftelsesansvar for fejl begået af statsligt udpegede bestyrelsesmedlemmer i aktieselskaber. (Ikke optrykt her).

Ud over det rent erstatningsretlige er det i øvrigt således, at den, der har valgt eller udpeget et bestyrelsesmedlem, altid kan afsætte den pågældende, jf. aktieselskabslovens § 50, stk. 1.

Ad spm. nr. S 453

Formanden:

Fra skatteministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Kim Behnke stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende foran, sp. 6592, var sålydende:

Til *skatteministeren* (31/1 92) af:

Kim Behnke (FP):

»Hvad er begrundelsen for, at kommunikationen mellem Told- og Skattestyrelsens afdelinger er så dårlig, at det tager flere år at få en rettet fejl i skattevæsenet kommunikeret videre til toldvæsenet?«

Supplerende svar (8/4 92):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Af begrundelsen for spørgsmålet fremgår, at der er tale om en konkret sag.

Jeg har som meddelt i det foreløbige svar af 7. februar 1992 ladet Told- og Skattestyrelsen undersøge de nærmere omstændigheder ved sagen.

1. I den konkrete sag er der sket følgende:

Told- og Skatteregion Århus konstaterer i forbindelse med udbetaling af et negativt momstilsvær på 37.125 kr. til en virksomhed, at der i Det Centrale Fordringsregister (CFR) er registreret et forfaldent skattekrav vedrørende virksomhedens indehaver.

Ved forespørgsel til kommunen viser det sig, at skattekravet i mellemtiden er betalt. Herefter udbetales det negative momstilsvær til virksomheden inden den i momslovens § 23, stk. 2, anførte 3-ugers-frist.

2. Jeg kan i øvrigt oplyse, at CFR modtager oplysninger om offentlige krav på borgerne og

[Skatteministeren]

virksomhederne fra en lang række myndigheder, herunder kommunerne.

Når der skal ske en udbetaling fra en offentlig kasse, forespørges der først på CFR. Hvis der er registreret en fordring, undersøges hos den pågældende myndighed, om fordringen fortsat er i kraft. Dette er nødvendigt på grund af det nuværende CFR's registeropbygning og opdateringshastighed.

Herefter foretages der enten modregning (helt eller delvis), eller beløbet udbetales.

Det er min opfattelse, at forretningsgangene vedrørende CFR fungerer fuldt tilfredsstillende under de givne vilkår.

Ad spm. nr. 598**Formanden:**

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Pia Kjærsgaard (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende foran, sp. 8288, var sålydende:

Til *justitsministeren* (11/3 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren redegøre for, om de ca. 3.000 udenlandske personer, der opnår dansk indfødsret om året, indgår i statistikken over udlændinge i Danmark?«

Supplerende svar (30/3 92):

Justitsministeren (Engell):

Jeg har til brug ved besvarelsen gennem Økonomiministeriet indhentet en udtalelse fra Danmarks Statistik, der har oplyst, at når personer opnår dansk indfødsret, indgår de ikke længere i statistikken over udenlandske statsborgere (Statistiske Efterretninger, Befolkning og Valg 1991:12).

Personer, som har opnået dansk indfødsret, indgår derimod i opgørelsen over »Indvandrede og deres efterkommere i Danmark«, som er offentliggjort i Statistiske Undersøgelser nr. 43 for perioden 1980-91.

Meddelelser fra formanden:**Formanden:**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Arbejdsmarkedsudvalget (21/4 92):

Udtræder: Nyrup Rasmussen (S)

Ny stedf.: Anne-Marie Meldgaard (S)

Erhvervsudvalget (21/4 92):

Udtræder: Nyrup Rasmussen (S)

Nyt medl.: Trøjborg (S)

Finansudvalget (21/4 92):

Udtræder: Lykketoft (S)

Nyt medl.: Stavad (S)

Landbrugs- og Fiskeriudvalget (21/4 92):

Udtræder: Niels Højland (FP)

Nyt medl.: Aage Brusgaard (FP)

Markedsudvalget (21/4 92):

Udtræder: Sønderby (V)

Ny stedf.: Mejdahl (V)

Udtræder: Rosing (S)

Nyt medl.: Svend Auken (S)

Udtræder: Ingrid Rasmussen (S)

Ny stedf.: Hjortnæs (S)

Det Udenrigspolitiske Nævn (21/4 92):

Udtræder: Lykketoft (S)

Nyt medl.: Nyrup Rasmussen (S)

Udtræder: Holger Graversen (S)

Ny stedf.: Lykketoft (S)

Udtræder: Risgaard Knudsen (S)

Nyt medl.: Rosing (S)

Udtræder: Rosing (S)

Ny stedf.: Risgaard Knudsen (S)

Udtræder: Torben Lund (S)

Ny stedf.: Holger Graversen (S)

Udvalget for Forretningsordenen (21/4 92):

Udtræder: Svend Auken (S)

Nyt medl.: Nyrup Rasmussen (S)

Udtræder: Tove Lindbo Larsen (S)

Nyt medl.: Ole Espersen (S)

Udtræder: Lone Møller (S)

Nyt medl.: Pia Gjellerup (S)

Udvalget vedrørende Dansk Sikkerhedspolitik (21/4 92):

Udtræder: Lykketoft (S)

Ny stedf.: Ingrid Rasmussen (S)

[Formanden]

Valutaudvalget (21/4 92):

Udtræder: Nyrup Rasmussen (S)

Nyt medl.: Trøjborg (S)

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 23. april 1992, kl. 10.00.

Mødet hævet kl. 14.14
